

P Prime
Service
HUB

Prime Services

PROJECT B

P Prime
Service
HUB

PROJECT B

THE STORY OF A BAD BOY

Ez a történet egy rosszfiúról szól. Nos, nem egy nagyon rosszról, de elég rosszról; és tudom is, mert én vagyok, vagy inkább voltam az a fiú.

Hogy ne vezesse félre az olvasót a cím, sietve biztosítom róla, hogy nincsenek sötét vallomásaim. A történetemet azért nevezem rosszfiú történetének, részben hogy megkülönböztessen engem azoktól a hibátlan fiatalemberektől, akik általában ilyen történetekben szerepelnek, és részben azért, mert valóban nem voltam egy kis angyal. Igazság szerint egy kedves, impulzív srác voltam, áldott emésztőrendszerrel, és nem hipokrita. Nem akartam angyallá válni és az angyalokkal állni; nem gondoltam, hogy a Rev. Wibird Hawkins által nekem bemutatott missziós szórólapok felét sem olyan szépek, mint Robinson Crusoe; és nem küldtem kis zsebpénzemet a Feejee—szigetek bennszülötteinek, hanem királyi módon költöttem meg borsmenta—cseppre és karamell cukorkára. Egyszóval egy valódi emberi fiú voltam, olyan, akivel bárhol találkozhatsz Új—Angliában, és nem hasonlítottam azokhoz a lehetetlen fiúkhoz egy történetkönyvben, mint egy teljes narancs, amelyik ki lett szívva. De kezdjük az elején.

Amikor új tanuló érkezett az iskolánkba, szünetben szembesítettem őt a következő szavakkal: "Tom Bailey vagyok; mi a neved?" Ha a név tetszett nekem, barátságosan kezét fogtam az új diákkal; de ha nem, akkor hátrahőködtem, mert ezen a ponton különösen válogatós voltam. Olyan nevek, mint Higgins, Wiggins és Spriggins, halálos sértések voltak a fülemnek; míg Langdon, Wallace, Blake és hasonlók, azok voltak a bizalmas és tiszteletteljes jelszavak számomra.

Áh, én! Néhányan ezek közül az kedves srácok közül már eléggé idős fiúk mostanra — ügyvédek, kereskedők, tengerészek, katonák, írók, mi minden? Phil Adams (egy kifejezetten jó név az Adams) konzul Sanghajban, ahol magam elé képzelem őt szorosán leborotvált fejjel — sosem volt túl sok haja — és egy hosszú copf függ le a hátán. Hallottam, hogy házas, és remélem, ő és az, aki Wang Wang kisasszony volt, nagyon boldogok együtt, kis teacsészeik felett ülve egy égkék toronyban, amely harangokkal van felfüggesztve. Így gondolok rá; számomra mostantól ő egy ékszeres mandarin, csak kínaiul beszél. Whitcomb bíró, mértéktartó és bölcs, szemüvege azzal a különleges orrával egyensúlyban, amelyet régebben annyi szeplővel hintáltak meg, hogy a fiúk "Bors Whitcomb"—nak keresztelték el. Csak elgondolni, hogy a kis Bors Whitcomb most bíró! Mit csinálna velem most, csodálkozom, ha kiáltoznék "Bors!" egy nap a bíróságon? Fred Langdon Kaliforniában van, őstermelő—borászatban — a legjobb édesgyökér—vizet szokta készíteni, amit valaha

kóstoltam! Binny Wallace az Old South temetőben alszik; és Jack Harris is halott — Harris, aki vezetett minket, fiúkat, régen a híres hógolyó csatákban Slatter's Hill—en. Csak nem tegnap láttam őt a ezredével azon az úton, hogy csatlakozzon a megcsonkított Potomac—hadsereghez? Nem tegnap, hanem hat évvel ezelőtt volt. Az Ételspinéknél történt. Bátor Jack Harris, aki sosem állt meg, amíg a lázadó lövegek közé nem rohant be! Így találtak rá — a lázadó ágyúk előtt fekve.

Hogyan váltunk el, tévelyegtünk, házasodtunk, és haltunk meg! Kíváncsi vagyok, mi lett azokkal az összes fiúval, akik a Rivermouth—i Templom Iskolába jártak, amikor én még egy kisfiú voltam? "Mind, mind eltűntek, az öreg ismerős arcok!"

Nem durva kézzel hozom vissza őket egy pillanatra abból a múltból, amely becsukódott felettük és felettem. Milyen kellemesen élnek újra a memóriámban! Boldog, varázslatos Múlt, melynek tündérmintájú légkörében még Conway, az ősi ellenfelem, is kiemelkedik, egyfajta álomszerű ragyogással körülölelve a fényes vörös haját!

Az öreg iskolai formulával kezdem ezeket az iskolás éveimről szóló vázlatokat. Tom Bailey a nevem; és a tiéd, kedves olvasó? Feltételezem, hogy sem Wiggins, sem Spriggins, és remélem, hogy nagyszerűen kijövünk majd, és örök barátok leszü

Fejezet Kettő — Amelyben Különleges Nézeteket Foglalok El

Születésem helye Rivermouth volt, de mielőtt sokkal jobban megismerhettem volna ezt a szép Új—Angliai várost, szüleim New Orleansba költöztek, ahol apám annyira biztonságosan fektette be a pénzét a bankügyletbe, hogy sosem tudta többé kivenni belőle. Erről azonban majd később.

Az áthelyezés idején mindössze tizenhét hónapos voltam, és nem sokat ért nekem, hogy hol vagyok, mert olyan kicsi voltam; de több évvel később, amikor apám azt javasolta, hogy északra vigyenek, hogy ott tanuljak, saját különleges nézeteim voltak a témával kapcsolatban. Az adott pillanatban éppen egy kis fekete kisfiú állt mellettem, és azonnal feldöntöttem őt, majd erőteljesen rástampoltam a veranda padlójára, közölve, hogy nem fogok elvinni északra, hogy egy csomó yankee

között éljek!

Láthatod, én voltam az, akit "északi ember déli elvekkkel" néven emlegettek. Nem volt emlékem Új—Angliáról: legkorábbi emlékeim a déli részhez kötődtek, Aunt Chloe—hoz, az öreg fekete dajkámhoz, és a nagy, elhanyagolt kerthez, amelynek közepén a házunk állt — egy meszes kőház volt, széles verandákkal — elzárták az utcától narancsfa, fügefa és mágnesfa sorokkal. Tudtam, hogy északon születtem, de reméltem, hogy senki sem fogja ezt kitalálni. A szerencsétlenséget olyasminek láttam, amit az idő és a távolság homályba borított, talán senki sem emlékszik rá. Soha nem mondtam el iskolatársaimnak, hogy én yankee vagyok, mert olyan megvető módon beszéltek a yankeekről, hogy úgy éreztem, ez valami szégyen, nem az, hogy Louisiana—ban, vagy legalábbis az egyik határ államban születtem. És ezt az érzést még Aunt Chloe is megerősítette, aki azt mondta, "nincs olyan úriember a Northernben úgyse," és egyszer ijesztő módon megrettentett, amikor kijelentette, hogy "ha bármelyik közülük megpróbálná elrabolni őt a mesterétől, azonnal lecsapja a fejüket egy tökkel!"

Ahogy ez a szegény teremtés szemei villantak, és az a tragikus mód, ahogyan egy képzelt "rossz fehér embert" ütött, azok közé tartozik a legélénkebb emlékeim közé ezekből a napokból.

Őszinte leszek, az északi vidék iránti elképzelésem körülbelül olyan pontos volt, mint a jelenkori jól képzett angolok Amerikáról alkotott elképzelése. Feltételeztem, hogy a lakosok két osztályra oszlanak — indiánok és fehérek; hogy az indiánok néha lecsapnak New Yorkra, és levágják bármely nőt vagy gyermeket (a gyerekeket részesítve előnyben), akiket észrevesznek az esti homályban a külvárosokban; hogy a fehér emberek vagy vadászok vagy tanítók, és hogy szinte egész évben tél van. Az építészet általános stílusát faházaknak gondoltam.

Ezzel a kellemes képpel az északi civilizációról könnyen megértheti az olvasó, miért iszonyodtam el a gondolattól, hogy Rivermouth—ba kell mennem iskolába, és talán elnézi nekem, hogy felborítottam a kis fekete Samet és egyéb rosszaságokat követtem el, amikor apám bejelentette szándékát. Ami a kis Sament illeti, mindig megütöttem, többé—kevésbé

gyengéden, ha valami rossz történt velem.

Apámat nagyon zavarta és nyugtalanította ez az szokatlanul heves kitörés, különösen azáltal, hogy valódi rémületet látott minden vonásomban. Ahogy a kis fekete Sam összeszedte magát, apám átvette a kezemet, és elvezetett gondolkodva a könyvtárba.

Még most is látom, ahogy hátradőlt a bambuszszékekben, és kérdezett tőlem. Furcsán izgatottnak tűnt, amikor megtudta az északi iránti kifogásaim természetét, és azonnal nekiállt, hogy ledöntse az összes fenyőfaházamat, és szétszórja az összes indián törzset, amelyekkel a keleti és közép—államok legnagyobb részét népesítettem be.

"Ki a fenébe, Tom, töltötte meg a fejedet ilyen ostoba történetekkel?" kérdezte apám, könnyeket törölve a szeméből.

"Aunt Chloe, uram; ő mondta el nekem."

"És tényleg azt gondoltad, hogy a nagyapád egy gyöngyökkel hímzett takarót viselt, és ellenségei fejbőrével díszítette a lábszárvédőjét?"

"Hát, uram, nem pontosan azt gondoltam."

"Nem pontosan azt gondoltad? Tom, te leszel a halálom."

Elrejtette az arcát a zsebkendőjében, és amikor feltekintett, mintha szenvedett volna. Én is mélyen megindultam, bár nem értettem tisztán, hogy mit mondtam vagy tettem, amiért ilyen rosszul érezte magát. Talán megbántottam az érzéseit azzal, hogy még csak lehetségesnek is tartottam, hogy a Nagyapám Nutter indián harcos lehet.

Apám az estét és több későbbi estét szentelte annak, hogy világos és tömör képet adjon Új—Angliáról; a kezdeti küzdelmeit, fejlődését és jelenlegi állapotát — mindazt, amire az iskolában csak halvány és zavaros sejtéseket szereztem, ahol a történelem sosem volt kedvenc elfoglaltságom.

Már nem volt ellenem a délre való utazás; ellenkezőleg, az Új Világgal teli út terve ébren tartott éjszakákat. Mindenféle szórakozást és kalandot ígértem magamnak, bár nem voltam teljesen nyugodt az eszemben az indiánokkal kapcsolatban, és titokban elhatároztam, hogy a hajóra — a utazás tengeren történik — egy bizonyos kis rézböllérel a

nadrágzsebemben lépek, esetleges nehézség esetén a törzsekkel, amikor Bostonban kikötünk.

Nem tudtam kiverni az indiánt a fejemből. Nemrégiben a Cserokiak — vagy a Kamancsok? — eltávolították vadászterületeikről Arkansasban; és a Dél—nyugati vadonban a vörös emberek még mindig ijesztők voltak a határon élők számára. A "Gond a indiánokkal" volt a fő hír Florida kapcsán a New Orleans—i újságokban. Állandóan hallottuk, hogy az utazókat támadják és meggyilkolják az állam belsejében. Ha ezek a dolgok Florida—ban történnek, miért ne Massachusetts—ben?

Mégis, jóval az indulás előtt tűzbe jött a vágy. Türelmetlenségemet növelte az a tény, hogy apám vett nekem egy szép kis mustang pónit, és két héttel az utazásunk előtt elküldte Rivermouth—ba — hiszen mindkét szülőm elkísért engem. A póni (ami majdnem kikapott az ágyamból egy éjjel álmomban), és apám ígérete, hogy ő és anyám minden második nyáron ellátogatnak Rivermouth—ba, teljesen hozzászoktatott a helyzethez. A póni neve Gitana volt, ami a spanyol szó a cigányra; így mindig Gypsy—ként hívtam — egy hölgy póni volt — Cigány.

Végre eljött az idő, hogy elhagyjam a szőlővel borított villát az narancsfákkal, elbúcsúzzam a kis fekete Samtól (meg vagyok győződve róla, hogy szívből örült, hogy megszabadult tőlem), és búcsút vegyek az egyszerű Aunt Chloe—tól, aki a bánat zűrzavarában egy szempillantásra csókolt egy szempillantást a szemembe, majd eltakarta az arcát a fényes bandana turbánban, amit aznap reggel hozott ki a búcsúzásunk tiszteletére.

Elképzelem őket állva a nyitott kertkapunál; a könnyek csorognak le Aunt Chloe arcáról; Sam hat előfoga ragyognak, mint a gyöngyök; bátran integetek neki, majd mély hangon elköszönök Aunt Chloe—tól; ők és az öreg otthon eltűnnek. Soha többé nem látom őket!

Harmadik fejezet — A Typhoon fedélzetén

Nem emlékszem sok mindenre a bostoni utazásról, mert már az első pár óra után iszonyúan rosszul voltam.

Hajónk neve a "No. 1, gyors vitorlázású Typhoon" volt. Később megtudtam, hogy csak a hirdetésekben vitorlázott gyorsan. Apám a Typhoon negyedrésznének tulajdonosa volt, és ezért kerültünk bele. Próbáltam kitalálni, hogy a hajó melyik negyedrésznének volt a tulajdonosa, és végül arra a következtetésre jutottam, hogy a hátsó részének kell lennie — a kabin, ahol a legkellemesebb állapottermeink voltak, egy kerek ablakkal a tetőn, és két polccal vagy dobozzal a falon, amelyeken aludhattunk.

Elég sok zűrzavar volt fedélzetén, amikor útnak indultunk. A kapitány parancsokat kiabált (amire senki sem látszott figyelni) egy ütött réz trombitán keresztül, és annyira elvörösödött, hogy egy kivájt tökkel, amiben ég egy meggyújtott gyertya, emlékeztetett. Jobbra—balra káromkodott a tengerészekre, figyelmen kívül hagyva az érzéseiket. Ők azonban egyáltalán nem törődtek vele, hanem énekeltek tovább —

"Toljuk fel!

A rum alatt,

És éljen a Spanyol—tenger, oh!"

Nem leszek pozitív a „spanyol főtenger” kapcsán, de éljeneztem valami O—ra. Nagyon jó fej fickóknak tartottam őket, és valójában azok voltak. Egy idősebb tengerész különösen megragadta a fantáziámat — vastag termetű, jókedvű férfi, kb. ötven éves, csillogó kék szemekkel, feje körül szürke hajfonattal, mint a korona. Ahogy lehúzta az olajvásznát, észrevettem, hogy a feje teteje teljesen sima és lapos, mintha nagyon fiatal korában valaki ráült volna.

Ebben a férfi barna arcán valami feltűnően jókedvű volt, egy jókedv, ami úgy tűnt, hogy a laza nyakba kötött kendőjére is kiterjed. De ami teljesen elnyerte a jóakaratomat, az egy irigylésre méltóan gyönyörű kép volt a bal karján festve. Egy nő fejét ábrázolta egy halfarkú testtel. A hullámos haja élénk zöld volt, és egy rózsaszín fésűt tartott a kezében. Sosem láttam még ilyen szépet. Elhatároztam, hogy megismertetem ezt a

férfit. Úgy érzem, hogy odaadtam volna a rézpisztolyomat egy ilyen képért a karomra.

Álltam, csodálva ezt a műalkotást, amikor egy kövér, ziháló gőzhajó, a nevén AJAX, kiemelkedő fekete betűkkel a lapátdobon, felpuffant mellettünk a Typhoonnal. Nevetségesen kicsi és beképzelt volt a tekintélyes hajónkhoz képest. Azon tűnődtem, vajon mit fog csinálni. Néhány perc múlva már a kis szörnyhez voltunk kötve, amely felhorkantott és sikoltzott, majd könnyedén hátrahúzott minket a rakparttól.

Egyszer láttam egy hangyát, amint egy sajtdarabbal menekült, amely nyolc—tízszer nagyobb volt nála. Nem tudtam megállni, hogy ne erre gondoljak, amikor láttam a dundi, füstös orrú vontatóhajót, amely a Typhoont kivezette a Mississippi folyóra.

A folyó közepén megfordultunk, a sodrás elkapott minket, és úgy repültünk el, mint egy hatalmas szárnyas madár. Csak úgy tűnt, mintha nem mozdulnánk. A part, a számtalan gőzhajó, a hajók összekuszált kötelezései és a hosszú raktárak látszottak, mintha eltávolodnának tőlünk.

Nagyszerű volt a negyedfedélzetén állva nézni mindezt. Hamarosan már csak alacsony mocsaras területek tárultak elénk, melyeket alacsony ciprusfák borítottak, amelyekről lelógott a spanyol moha finom szálai — egy remek hely az aligátorok és Kongó—kígyók számára. Itt—ott elhaladtunk egy sárga homokzátony mellett, és itt—ott egy csalódott csap emelte ki az orrát a vízből, mint egy cápa.

„Ez az utolsó esélyed, hogy meglásd a várost, hogy meglásd a várost, Tom” — mondta az apám, amikor körbeértünk a folyó egyik kanyarulatában.

Megfordultam és néztem. New Orleans csak egy színtelen tömeg volt valami távolban, és a St. Charles Hotel kupolája, amelyre a nap egy pillanatra csillogott, nem volt nagyobb, mint a régi Chloe néni gyűrűjének a teteje.

Mit emlékszem utána? A szürke ég és a nyugtalan kék vizek a Mexikói—öbölben. A gőzhajó már régen elengedte horgonyzóköteleit,

és kacér sikolya után elpöfögött, mintha azt mondaná: „Megtettem a kötelességem, most nézz magad után, öreg Typhoon!”

A hajó úgy tűnt, elégedett azzal, hogy rá van bízva a saját magára, és hatalmas fehér vitorlái kitágultak, büszkén ballagott, mint egy hiú pulyka. Egész idő alatt az apám mellett álltam a kormányház közelében, dolgokat figyeltem meg, a gyerekek kizárólagos érzékenységgel; de most elkezdett esni a harmat, és lementünk vacsorázni.

A friss gyümölcs és tej, valamint a hideg csirkeszeletek nagyon finomnak tündek; mégis valahogy nem volt étvágyam. Mindenről általános szag terjedt a környéken. A hajó hirtelen dőlési mozdulatokat tett, ami miatt kétséges volt, hogy az ember a villáját a szájához vagy a szemébe fogja—e tenni. A poharak és borospoharak, amelyeket az asztal fölötti tartóban tartottak, folyton csörögtek és csörögtek; és a kabinlámpa, amelyet a mennyezetről négy arany lánc függött, örülten ingadozott ide—oda. Most úgy tűnt, mintha a padló emelkedne, és most úgy tűnt, mintha a lábunk alatt süllyedne, mint egy párnázott tollágy.

Nem volt több mint egy tucat utas a fedélzeten, beleértve magunkat is; és mindezek közül, kivéve egy kopaszodó öregurat — egy visszavonult tengerészt — mindenki korán este eltűnt a saját kabinjába.

Miután elpakolták a vacsorát, az apám és az idős úr, akinek Truck kapitány volt a neve, sakkot játszottak; és én egy ideig szórakoztam azzal, hogy néztem, milyen nehézségeket okoz a játékban a bábukat a megfelelő helyeken tartani. Pont a játék legizgalmasabb pontján, amikor a hajó dőlni kezdett, lezuhantak a fehér sakkfigurák a fekete közé. Then my father laughed, but Captain Truck would grow very angry, and vow that he would have won the game in a move or two more, if the confounded old chicken—coop—that's what he called the ship—hadn't lurched.

„Én—én most lefekszem, kérem,” mondtam, kezem apám térdére téve, és különösen furán érezve magam.

Már nagyon ideje volt, mert a hurrikán a legriasztóbb módon hanykolódott. Hamarosan az emeleti hálófülkébe dugtak be, ahol először

kicsit könnyebbnek éreztem magam. Ruháimat egy keskeny polcra tették a lábaim elé, és nekem nagy vigasz volt tudni, hogy a pisztolyom olyan könnyen elérhető, mert kétség sem férhetett hozzá, hogy néhány órán belül kalózzokkal találkozunk. Ez az utolsó dolog, amire emlékszem valamennyi érthetőséggel. Éjfélkor, ahogyan később megtudtam, egy olyan szélviharba kerültünk, ami egészen addig nem hagyott el minket, amíg nem láttuk Massachusetts partjait.

Napokig és napokig nem volt érzékelhető elképzelésem arról, mi történik körülöttem. Az volt az egyetlen, amit tudtam, hogy valahova feje tetejére hajítanak minket, és nem tetszett nekem. Valóban homályos benyomásom van róla, hogy apám felkapaszkodott a hálófülkébe, és „Ősi Tengerész”—nek nevezett, biztatva, hogy viduljak fel. De ha jól emlékszem, az Ősi Tengerész messze volt attól, hogy felviduljon; és nem hiszem, hogy ez a tiszteletreméltó navigátor sokat törődött volna azzal, ha egy hangszórón keresztül közlik vele, hogy „egy alacsony, fekete, gyanús hajó, magas árbocokkal, gyorsan felénk közeledik!”

Valójában egy reggel azt hittem, hogy ilyen volt a helyzet, mert puff! elmúlt a nagy ágyú, amit észrevettem a hajó orrában, amikor felszálltunk, és ami az a gondolatot vetette fel bennem, hogy kalózzok. Puff! újra dördült a löveg néhány másodperc múlva. Gyenge erőfeszítést tettem, hogy elérjem a nadrágzsebemet! De a hurrikán csak Cape Codot üdvözölte — az első földet, amelyet a déli irányból közelítő hajók megpillantottak.

A hajó már nem himbálózott, és a tengeri betegségeim olyan gyorsan elmúlt, ahogyan jött. Most minden rendben voltam, „csak egy kicsit ingó voltam a hajómban és kicsit kék voltam az arcomban”, ahogyan Truck kapitány megjegyezte anyámnak, aki, mint én is, a kabinban volt a hajóút alatt.

A Cape Codnál a szél nélkül búcsúzott el tőlünk, anélkül, hogy legalább azt mondta volna: „Bocsánat”. Így majdnem két napig tartott az út, amit kedvező időjárás esetén általában hét óra alatt teszünk meg. Legalábbis ezt mondta a hajóvezér.

Most már szabadon mozoghattam a hajón, és nem vesztegettem az időt

a zöldhajú hölgyel karon járó tengerésszel való ismeretség kialakítására. A hajó orrában találtam meg őt – a hajó elülső részében lévő egyfajta pincében. Kellemes tengerész volt, ahogyan vártam, és öt perc alatt a legjobb barátok lettünk.

Kétszer vagy háromszor járta már körbe a világot, és rengeteg történetet ismert. Saját elmondása szerint legalább kétszer évente hajótörést szenvedett születése óta. Szolgált Decatur alatt, amikor az a bátor tiszt megbüntette az algériaiakat, és rávette őket, hogy ne adják el hadifoglyaikat rabszolgaságba; dolgozott ágyút a Vera Cruz—i bombázásnál a mexikói háborúban, és többször is volt Alexander Selkirk szigetén. Nagyon kevés dolog volt, amit ne tett volna kipróbált már a tengerészet terén.

„Gondolom, uram,” jegyeztem meg, „hogyan nem Typhoon a neve?”

„Hát, az Úristen szeresse meg, fiú, én nevem Benjamin Watson, Nantucketről. De egy igazi kék Tifóner vagyok,” tette hozzá, ami csak növelte tiszteletét irántam; nem tudom miért, és akkor még nem is tudtam, hogy a Typhoon egy zöltség vagy egy szakma neve.

Nem akarva lemaradni a őszinteség terén, elárultam neki, hogy én Tom Bailey vagyok, amire ő nagyon örültnek mondta magát.

Amikor közelebb kerültünk egymáshoz, felfedeztem, hogy Tengerész Ben, ahogyan nevezni kívánta magát, egy tökéletes séta képeskönyv volt. Két horgonya, egy csillaga és egy teljes vitorlázó fregatt volt a jobb karján; egy pár gyönyörű kék kéz összekulcsolva a mellkasán, és nincs kétségem afelől, hogy más testrészeit is hasonló kellemes módon illusztrálták. Elképzelem, hogy szerette a rajzokat, és így elégítette ki művészi ízlését. Bizonyára nagyon találékony és kényelmes volt. Egy portfólió eltéveszthető vagy akár a tengerbe is dobható; de a Tengerész Bennek mindig nála voltak a képei, éppen úgy, mint az a kiváló személy a versben,

„Akik gyűrűket hordanak az ujjukon és harangokat a lábukon”— minden alkalommal zenével kísérték.

Az ő mellkasán lévő két kéz, elmondása szerint, egy elhunyt hajóstárs emlékére készült hódolat volt, akivel évekkal ezelőtt vált el—és biztosan

soha nem volt még ilyen megható tisztelettel elhelyezve sírkövön. Ez arra készítetett, hogy az én búcsúmat az öreg Chloe—tól is eszembe jusson, és elmondtam neki, hogy nagyon nagy szívességnek venném, ha felvesz egy rózsaszín és egy fekete kezet a mellkasomra. Azt mondta, a színek tűkkel vannak belezúzva a bőrbe, és az eljárás kissé fájdalmas. Biztosítottam róla, laza stílusban, hogy nekem nem számít a fájdalom, és kértem, hogy azonnal kezdjen hozzá a munkához.

A jószívű fickó, aki valószínűleg eléggé büszke volt a képességeire, bevezetett a hajó előrésszébe, és éppen a kérésem teljesítésére készült, amikor édesapám véletlenül tulajdonba vette a gangsztert – egy körülmény, amely kissé gátolta a díszítőművészetet.

Más alkalom nem adódott, hogy újra egyedül beszéljek Tengerész Bennel, mert a következő reggel, korán reggel, már láttuk a Boston State House kupoláját.

Negyedik fejezet—Folyószáj''.

Egy szép májusi reggel volt, amikor a Typhoon beállt a Long Wharfhoz. Nem tudtam eldönteni, hogy az indiánok korán keltek—e, vagy éppen akkor jártak—e háborúban, de nagy erővel nem jelentek meg — valójában egyáltalán nem jelentek meg.

Az új Orleans—i tanulmányaimban sosem fáradtam el, de érdekes földrajzi ábrázolás volt, amely a Pilgrim Fathers Plymouthi partjára történő leszállását ábrázolta. A Pilgrim Fathers, meglehetősen furcsa kalapokban és kabátokban, közelítik meg a vadakat; a vadak, akiknek nincs rendes kabátjuk vagy kalapjuk, láthatóan nem döntöttek el, hogy kezét fognak—e a Pilgrim Fathers—szel, vagy egy nagy rohammal és egész csoportosan leszedegetik a skalpjukat. Most ez a jelenet olyan mélyen bevésődött az elmémbe, hogy apám összes mondásai ellenére is kész voltam egy ilyen üdvözlésre a bennszülöttektől. Mindazonáltal nem voltam szomorú, hogy az elvárásaim nem teljesültek be. Erről jut eszembe, a Pilgrim Fathers—ről beszélve, gyakran azon tűnődtem, miért nincs említés a Pilgrim Mothers—ről.

Amikor a bőröndjeinket a hajó raktárából emelték fel, én a kabin tetejére

másztam, és kritikai pillantást vettem Bostonra. Ahogy feljöttünk a kikötőn, észrevettem, hogy a házak egy hatalmas dombon zsúfolódnak össze, tetején egy nagy épülettel, ahol az Állami Ház büszkén magasodik a többi fölé, mint egy kedves anya tyúk a sokszínű csibéi között. A közelebről történő vizsgálat nem tett rám túl jó benyomást. A város korántsem volt olyan lenyűgöző, mint az Új Orleans, amely hosszan elterül folyópartján, mint egy félhold alakban.

Hamarosan megunhattam a házak tömegét, amelyek szabálytalan sorokban emelkedtek egymás fölé, és örültem, hogy apám nem szándékozik hosszabb ideig maradni Bostonban. Amikor így hajoltam a korlát felett, egy rongyos kisfiú, cipő nélkül, azt mondta, hogy ha leszálnék a mólóra, megvernék két fillérért — nem túl mértéktelen árért. De nem mentem le. A hajó orrába másztam, és bámultam rá. Ezt, ahogy örömmel láttam, annyira felbőszítette, hogy fejfel állt egy deszkahalmán, hogy megnyugtassa magát.

Az első vonat Rivermouth felé délben indult. A Typhoon fedélzetén késői reggeli után a bőröndjeinket egy poggyászszekérre pakolták, és minket egy kocsiba zsúfoltak, amely legalább száz sarkot kellett, hogy forduljon, mielőtt leszállított volna minket a vasútállomásra.

Kevesebb idő alatt, mint amennyi szükséges volt elmesélni, félelmetes sebességgel száguldottunk át az országon — most zakatolva egy hídon, most sikítva egy alagúton keresztül; itt egy virágzó falut kettévágtunk, mint egy kés, és ott egy fenyőerdő árnyékába merültünk. Néha az óceán partján siklottunk, és láthattuk a hajók vitorláit, amint ezüstdarabként csillogtak a horizonton; néha kővel borított legelőkön száguldottunk keresztül, ahol buta tekintetű marhák legelésztek. Szórakoztató volt megijeszteni a lusta tehénkéket, akik csoportokban heverték a frissen kizöldült fák alatt a vasúti sínek közelében.

Nem álltunk meg az útvonalon lévő kis barna állomások egyikén sem (úgy néztek ki, mint túlméretezett fekete diófa órák), bár mindegyiknél előbukkant egy ember, mintha géppel működne, lengetett egy piros zászlót, és úgy tűnt, mintha megállnánk. De mi expresszvonat voltunk, és csak egyszer vagy kétszer álltunk meg, hogy az állomásnak adjunk egy italt. Furcsa, hogy az emlékezetnek néhány dolog ragaszkodik. Több mint húsz év telt el azóta, hogy először utaztam Rivermouth—ba, és mégis furcsa módon emlékszem, mintha csak tegnap lett volna, hogy, amikor lassan elhaladtunk a Hampton faluban, két fiút láttunk verekedni egy piros pajta mögött. Volt ott egy bolyhos sárga kutya is, aki úgy nézett ki, mintha elkezdett volna szétesni, mivel izgalmában maga köré ugatott. Csak egy gyors pillantást vetettünk a harcra — elég hosszú ideig, hogy lássuk, hogy a harcosok egyenlők és nagyon komolyak. Szégyenletes

bevallani, hány alkalommal gondolkoztam azóta azon, hogy melyik fiú kapta meg az ütést. Lehet, hogy mindkét kis gazfickó már halott (reméljük, nem az összecsapás következtében), vagy talán már házasok és saját kis verekedős gyerekeik vannak; mégis ma is néha magam találom magam azon tűnődve, vajon hogyan végződött az a harc.

Körülbelül két és fél órát utaztunk, amikor elrobogtunk egy magas gyártóüzem mellett, amelynek kéménye egy templom tornyára hasonlított; ekkor a mozdony sikított, a gépész megcsörgette a csengőjét, és belevágtunk egy hosszú fából készült épület alkonyatába, mindkét végén nyitott. Itt megálltunk, és a vezető, bedugva a fejét az utaskocsi ajtajába, kiáltott,

"Utazók a Rivermouth felé!"

Végre elérkeztünk az utazás végéhez. Az állomáson apám kezét fogott egy egyenes, élénk öreg úrral, akinek az arca nagyon derűs és rózsaszín volt. Egy fehér kalapot és hosszú fecskefarkú kabátot viselt, amely gallérja tisztán felért a füléig. Nem hasonlított kevésbé egy Pilgrim Fathersre. Ez természetesen Nagyapám Nutter volt, akinek a házában születtem. Anyám sokszor megcsókolta, és én is örültem, hogy viszontláthattam, bár természetesen nem éreztem magam túl közelinek olyasvalakihez, akit tizenhét hónapos korom óta nem láttam.

Amikor beültünk a kétülékes szekérbe, amit Nagyapám Nutter biztosított számunkra, kihasználtam az alkalmat, hogy érdeklődjek a póni egészsége felől. A póni tíz nappal korábban épségben megérkezett, és az otthoni istállóban várta, hogy lássa őt.

Amint átszáguldottunk a csendes régi városon, úgy éreztem, Rivermouth a világ legszebb helye; és ma is így gondolom. Az utcák hosszúak és szélesek, óriási amerikai hársak fái árnyékolják, amelyek lehajló ágait itt—ott összefonva íves boltíveket alkotnak, elég kecsesek ahhoz, hogy tündérek munkájának tűnjenek. Sok háznak van kis virágkertje elöl, amelyek a szezonban színesek kínai aszterekkel, és masszív kéményekkel és előreszögellő ereszcatornákkal épültek. Egy gyönyörű folyó fut keresztül a városon, és sok apró szigeten kanyarogva üríti ki magát a tengerbe.

A kikötő olyan szép, hogy a legnagyobb hajók közvetlenül fel tudnak hajózni a mólókhoz és le tudnak horgonyozni. Csak éppen nem teszik. Régen híres kikötő volt. Hercegi vagyonokat szereztek a Nyugat—indiai kereskedelemben; és 1812—ben, amikor háborúban álltunk Nagy—Britanniával, számos magánhajót szereltek fel Rivermouth—ban az ellenfél kereskedelmi hajóira. Bizonyos emberek hirtelen és rejtélyesen gazdagok lettek. A mai „első

családok” közül sokan nem kívánnak visszamenni az időbe, amikor nagyszüleik részesedést birtokoltak a Matilda Jane—ben, huszonöt ágyúval. Nos, nos!

Most már kevés hajó érkezik Rivermouth—ba. A kereskedelem más kikötőkbe sodródott. A kísérteti flotta egyszer csak elindult, és soha többé nem tért vissza. Az örült régi raktárak üresek; a kagylók és a gyékény tapadnak a morzsolódó mólók oszlopaihoz, ahol a napfény szeretetteljesen pihen, kihozva a helyet kísérteties fűszeres illatával — a régi halott Nyugat—Indiai kereskedelem szelleme! Az állomásról való utazásunk során természetesen csak a házak általános rendezettsége és az utcákat szegélyező hársfák szépsége tűnt fel nekem. Rivermouth—ot most úgy írom le, ahogyan azt később megismertem.

Rivermouth egy nagyon régi város. A mi időnkben létezett egy hagyomány a fiúk között, hogy itt tette le először lábát Amerikában Kolumbusz Kristóf. Emlékszem, hogy Pepper Whitcomb mutatta meg nekem pontosan a helyet! Az biztos, hogy John Smith kapitány, aki később, a legenda szerint, feleségül vette Pocahontast — ezzel Powhatant szerezte apósnak — felfedezte a folyót 1614—ben, és nagyon elbűvölte Rivermouth szépsége, amely akkoriban vad szamócavirágokkal volt borítva.

Rivermouth szerepel a kolóniai történelem minden fontos eseményében. A városban majdnem minden második háznak megvan a maga többé—kevésbé hátborzongató és szórakoztató hagyománya. Ha a szellemek valahol virághatnának, bizonyos utcai részek Rivermouth—ban teljesen velük lennének tele. Nem ismerek olyan várost, amelynek ennyi régi háza van. Időzzünk el egy pillanatra az előtt, amelyet a Legidősebb Lakos mindig megmutat a kíváncsi idegennek.

Ez egy négyzet alakú faépület, gallér tetővel és mélyen beágyazott ablakkeretekkel. Az ablakok és az ajtók felett régen nehéz faragások voltak — tölgyfa levelek és makkok, angyalfejekkel, szárnyakkal a fülektől, furcsán összekeverve; de ezek a díszek és más külső nagyságjelzők régóta eltűntek. Egy különös érdeklődés kapcsolódik ehhez a házhoz, nem az életkora miatt, mert nem egészen egy évszázada áll; sem az építészete miatt, mert nem különleges — hanem azon híres emberek miatt, akik különböző időszakokban elfoglalták tágas termeit.

1770—ben ez egy arisztokratikus hotel volt. Az bejárat bal oldalán magas oszlop állt, amelyről az Earl of Halifax jelvénye lengedett. A fogadós hűséges királpárti volt — vagyis hitt a királyban, és amikor a túlterhelt kolóniák úgy döntöttek, hogy lerázzák a brit igát, a Koronához hű emberek privát

találkozókat tartottak az egyik hátsó szobában. Ez bosszantotta a lázadókat, ahogyan őket nevezték; és egy éjszaka támadást indítottak az Earl of Halifax ellen, lerombolták a jelzőtáblát, beverték az ablaküvegeket, és alig hagytak időt a fogadónak, hogy láthatatlanná tegye magát egy kerítésen túl. Több hónapig elhagyatva maradt a megrongált fogadó. Végül az elűzött fogadós, aki jobb viselkedést ígért, visszatérhetett; egy új jel, amelyen William Pitt, Amerika barátjának neve szerepelt, büszkén lengedezett az ajtóoszlopról, és a hazafiak megnyugodtak. Itt érkezett a bostoni postakocsi kétszer egy héten, sok évig utasokkal és pletykákkal. Ennek a vázlatnak néhány részleteért egy nemrégiben megjelent krónikának köszönhetek.

Az idő 1782. A francia flotta a Rivermouth kikötőjében fekszik, és a William Pitt jel alatt nyolc főtitest, aranyláncos fehér egyenruhában, szálltak meg. Ki az a fiatal és jóképű tiszt, aki most belép a fogadó ajtaján? Ez nem más, mint a Lafayette márki, aki egész úton Providenceről jött, hogy meglátogassa a francia úriembereket a szálláshelyen. Milyen galád kavalérosnak néz ki, gyors szemével és köszén—fekete hajával! Negyven évvel később újra meglátogatta a helyet; haja ősz volt, lépte gyenge, de szíve fiatal szerelemmel dobogott a szabadság iránt.

Ki ez a jól öltözött utazó, aki leszáll a négylovas hintóiból, kísérvé livrében lévő szolgálakkal? Ismered ezt a hallható nevet, amelyet hatalmas bátorsággal írtak a Függetlenségi Nyilatkozaton — mintha egy óriás kezével lenne írva? Nem látod most? JOHN HANCOCK. Ő az.

Három fiatalember, inasaikkal, az William Pitt fogadó lépcsőjén állnak, udvariasan köszönnek, és a világ leghözéségebb kifejezéseiben érdeklődnek, hogy elszállásolhatók—e. Ez a francia forradalom ideje, és ezek az Orleans—i herceg, Louis Philippe, és két testvére. Louis Philippe sosem feledte látogatását Rivermouth—ban. Évekkel később, amikor Franciaország trónján ült, megkérdezte egy amerikai hölgytől, aki véletlenül a udvarában volt, hogy az öreg szép kúria még mindig áll—e.

De ennél is nagyobb és jobb ember tisztelte meg ezt a tetőt. Itt, 1789—ben, érkezett George Washington, az Amerikai Egyesült Államok elnöke, hogy utolsó köszönetét fejezze ki az állam méltóságai felé.

A falú szoba, ahol aludt, és az étkező, ahol a vendégeit fogadta, bizonyos méltóságot és szentséget kölcsönöznek, amit még a jelenlegi ír bérlők sem képesek teljesen elpusztítani.

Reignem Rivermouth alatt, egy ősi hölgy, Jocelyn asszony, élt az épület egyik felső szobájában. Washington elnök első látogatásakor váratlan fiatal szépség

volt, és egy bizonyos portrét még mindig őriz a család. Jocelyn asszony szerint George Washington csak egy kicsit flörtölt vele — milyen méltóságteljes és kifinomult módon, azt elképzelhetjük.

Ebben a szobában egy tükröt láttam egy mély rostélyos kerettel a kandalló felett. A tükör repedt volt, és a higanynyomok sok helyen le voltak kopva vagy elszíneződve. Amikor az arcodat tükrözte, az a különös érzésed támadt, hogy nem ismersz fel. Az arcodat úgy tüntette fel, mintha húsdarálón lennél keresztülhúzva. De ami számomra varázslatossá tette a tükröt, az egy elhalványult zöld toll volt, skarláttal csúcsos, ami a megkopott aranyozott díszlécek tetejéről lógott. Ezt a tollat Washington vette le a háromszög alakú kalapjáról, és saját kezével adta át a tisztelt Jocelyn asszonynak azon a napon, amikor örökre elhagyta Rivermouth—ot. Bárcsak le tudnám írni a kedves öreg hölgy incselkedő és félre nem értett önelégültségének a jelenetét.

Minden szombati délután felmáztam azon a roskadt lépcsőn ebbe a kopott szobába, amely mindig dohányszagnak érződött, hogy merev háttámlás székbe üljek, és órákon át hallgassam Dame Jocelyn történeteit a régmúltból. Milyen fecsegő volt! Ágyban feküdt — szegény teremtés! — és tizennégy év óta nem hagyta el a szobát. Közben a világ lehagyta Dame Jocelynt. Az örült ötletek nem voltak tisztában vele. Az ő időszeke és a régi idők neki voltak elég jók. Sosem látott gőzmozdonyt, bár hallotta "a átkozott dolgot" távolban sikítani. A nők, ha a gentry utazott, a saját kocsijukban utaztak. Nem értette, hogyan lehet valaki tisztos ember, és lealacsonyítani magát "kocsiban utazni a rongyokkal és mindenféle emberrel." Szegény öreg arisztokrata! A fogadós nem számolt neki bérleti díjat a szobáért, a szomszédok pedig felváltva gondoskodtak a kaja ellátásáról. Élete utolsó szakaszában — kilencvenkilenc évet élt — nagyon nyugtalan és szeszélyes lett az étkezések terén. Ha éppen nem tetszett meg neki, amit küldtek neki, nem habozott visszaküldeni a küldőnek "Jocelyn kisasszony tiszteletteljes üdvözléssel".

De túl sokáig pletykáltam — mégsem túl sokáig, ha rá tudtam venni az olvasót arra, hogy milyen rozoga, elragadó öreg városba jöttem, hogy következő három vagy négy évemet fiúkoromban tölthessem el.

A vasútállomástól húsz percnyi autóút vezetett el minket Nagypám Nutter házának ajtajáig. Milyen ház volt, és milyen emberek éltek benne, az majd egy másik fejezetben elmondásra kerül.

Ötödik fejezet A Nutter—ház és a Nutter család

Nutter Ház — az összes kimagasló lakóhely neve Rivermouth—ban valamilyen nevről származik; például ott van a Walford Ház, a Venner Ház, a Trefethen Ház stb., bár egyáltalán nem következik ebből, hogy azokat az emberek lakják, akiknek a nevüket viselik — a Nutter Ház, hogy folytassam, majdnem száz éve a családuké, és az építő (aki a mi ősünk volt, úgy hiszem) tiszteletteljes, feltéve, hogy a tartósság érdem. Ha az ősünk ács volt, értette a szakmáját. Bárcsak én is tudnám a sajátomat ennyire jól. Ilyen faanyag és ilyen kézművesség ritkán található manapság épített házakban.

Képzeld el egy alacsony belmagasságú épületet, széles folyosóval a közepén. A belépéskor jobb oldalon áll egy magas fekete mahagóni óra, ami úgy néz ki, mint egy egyenesen felállított egyiptomi múmia. A folyosó mindkét oldalán olyan ajtók vannak (amelyeknek a kilincsei, be kell vallani, nem igazán forognak könnyen), amelyek nagy szobákba vezetnek, amelyeket falpanel borít, gazdag faplastik díszítéssel a kandallók és az álfülkék körül. A falakat képes tapéta borítja, amely tájakat és tengeri kilátásokat ábrázol. A nappaliban például ez az élénkítő ábra az egész szobában megismétlődik. Egy csoport angol paraszt, olasz kalapban, egy gyepen táncol, amely hirtelen tengerparttá válik, amelyen egy dagadt halász (nemzetiség ismeretlen) áll, éppen belezúz valamit, ami egy kis bálnának látszik, és teljesen figyelmen kívül hagyja a rettenetes tengeri csatát, amely éppen horgonyvonalának túlsó végén zajlik. A hajók túloldalán ismét a szárazföld van, ugyanazokkal a parasztokkal táncolva. Őseink nagyon tiszteletreméltó emberek voltak, de tapétaik borzasztóak voltak.

Ezen furcsa szobákban sem rostélyok, sem kályhák nincsenek, hanem pompás, nyitott kandallók, elég hely a dagadt hátsó törzsnek, hogy kényelmesen megfordulhasson a fényes tűzhelyen. Egy széles lépcsősor vezet az előtérből az emeletre, amely hasonlóan van kialakítva, mint az első emelet. E fölött van a padlás. Nem kell elmondanom egy új—angliai fiúnak, hogy mi is a — egy rendezett, ötven vagy hatvan éves új—angliai ház padlása egy múzeum. Itt találkoznak, mintha valami előre egyeztetett megállapodás szerint lenne, az egész háztartás tönkrement székei, a spavinos asztalok, a kopott kalapok, a részeges tekintetű csizmák, a szétszelt sétapálcák, amelyek már visszavonultak az élet útjáról. A lábosok, a serpenyők, a ládák, a palackok — ki remélheti, hogy felsorolja a számtalan különféle apróságot, amelyet ebben a zavarba ejtő bútorraktárban gyűjtöttek össze? De milyen hely ez egy délutánon át ülni, amikor az eső kopog a tetőn! Micsoda hely ez Gulliver utazásainak vagy Rinaldo Rinaldini híres kalandjainak olvasásához!

Nagypapám háza kicsit hátrébb állt a főutcától, két csinos hársfa árnyékában, amelyek túlnőtt ágai verdesték magukat az ereszen, amikor erős szél fúj. A ház hátuljában egy kellemes kert terült el, talán negyed hektáron át, tele szilvafákkal és egresbokrokkal. Ezek a fák régi telepések voltak, és most mind meghaltak, kivéve egyet, amely lila szilvát terem, olyan nagy, mint egy tojás. Ahogy megjegyzem, ez a fa még mindig áll, és szebb fa, amelyből ki lehet esni, soha nem nőtt sehol.

A kert északnyugati sarkában voltak a pajták és a kocsiszín, egy keskeny utcára nyílván. Elképzelheted, hogy korán ellátogattam arra a helyre, hogy ellenőrizzem a Gypsy—t. Valójában minden félóránként meglátogattam az első napon. A huszonnegyedik látogatásnál a lábamra lépett egy kicsit erősen, talán emlékeztetésként, hogy valószínűleg kifutottam a vendégszeretetből. Gypsy egy ravasz kis póni volt, és sok mindent fogok elmondani róla ezen oldalak folyamán. Gypsy negyede minden kívánságomat teljesítette, de semmi sem okozott nagyobb örömet az új környezetemben, mint az a hangulatos hálószoba, amelyet nekem készítettek elő. Ez volt az előszobán lévő szobám.

Sosem volt még olyan szobám, amely csak az enyém volt, és ez a szoba, körülbelül kétszer akkora, mint a Typhoon fedélzetén lévő állószobánk, egy csoda volt a rend és kényelem terén. Az ablakon csinos chintz függönyök lógtak, és egy több színű, mint Joseph köpenyében lévő foltos takaró fedte a kis ágyat. A tapéta mintájával semmi sem hagyott kívánnivalót abban a vonalon.

Egy szürke háttéren kis levélcsokrok voltak, olyanok, mint amilyenek sosem nőttek ezen a világon; és minden második csokorban ült egy sárga madár, karmazsin pöttyökkel borítva, mintha éppen most lábadozott volna egy súlyos himlőtől. Hogy sosem létezett ilyen madár, az nem csökkentette le az iránta való csodálatomat. Összesen kétszázhatvannyolc ilyen madár volt, nem számolva azokat, amelyek kétszeresen szerepeltek, ahol a tapéta rosszul csatlakozott. Egyszer számoltam meg őket, amikor egy szép fekete szemmel feküdtem, és amint elaludtam, azonnal álmodni kezdtem, hogy az egész csapat hirtelen szárnyra kelt és kirepült az ablakon. Attól a pillanattól kezdve sosem tudtam őket csupán élettelen tárgyaknak tekinteni.

A mosdókagyló a sarokban, faragott mahagóni fiókos szekrény, egy tükör filigrán keretben, és egy szegecselt, rézsögekkel díszített magas háttámlás szék, mint egy koporsó, alkotta a bútorzatot. Az ágy feje fölött két tölgy polc volt, talán egy tucat könyvet tartva, köztük Theodore, vagy A peruiak; Robinson Crusoe; egy páratlan kötet Tristram Shandy—ból; Baxter Saints' Rest—je, és egy szép angol kiadás az Arabian Nights—ból, Harvey hat száz

fametszéssel.

El fogom valaha is felejteni azt az órát, amikor először szemügyre vettem ezeket a könyveket? Nem utalok kifejezetten Baxter Saints' Rest—jére, ami távol áll attól, hogy élénk olvasmány lenne a fiataloknak, de az Arabian Nights—ra, és különösen Robinson Crusoe—ra. Az az izgalom, ami akkor futott az ujjaim végébe, azóta sem múlt el. Sokszor lopóztam fel erre a fészkerre egy szobának, és kivéve a kutyafülű kötetet a polcáról, elmerültem egy elvarázsolt birodalomban, ahol nincs lecke és nincsenek fiúk, akik széttörnék a papírsárkányomat. Egy fedetlen ládában a padláson később feltúrtam egy másik vegyes gyűjteményt, regényeket és romantikus történeteket, Baron Trenck, Jack Sheppard, Don Quixote, Gil Blas és Charlotte Temple kalandjait tartalmazva — mindezeket felfaltam, mint egy könyvmoly.

Sosem találkozom ezeknek a műveknek a másolatával anélkül, hogy ne éreznék bizonyos gyengédséget a sárga hajú kis csavargó iránt, aki órákig hajolt a varázslatos oldalak fölé, vallásosan hívő minden elolvasott szóban, és nem kételkedett többet Sindbad a Tengerész vagy a Sajnálkozó Arcú Lovag valóságában, mint a saját nagyapja létjogosultságában.

Az ágy lábánál a falhoz volt erősítve egy egycsővű vadászpuska — elhelyezve ott Nagyapám Nutter által, aki tudta, mi a fiúknak tetszik, ha valaki valaha. Mivel a puskának a ravaszát véletlenül eltörték, talán nem volt a legveszélyesebb fegyver, amit egy fiú kezébe lehet adni. Ebben a csonka állapotában "pusztítási ösztöne" jóval kevesebb volt, mint a kis rézből készült zsebpisztolyomé, amelyet azonnal felakasztottam az egyik szegre, ami a vadászpuskát támasztotta, mivel a vörös emberrel kapcsolatos szeszélyeim teljesen szertefoszlottak.

Miután bemutattam az olvasónak a Nutter Házat, természetesen a Nutter család bemutatása következik. A család az én nagyapámból, a húgából, Abigail Nutter asszonyságból és Kitty Collinsból, a mindenes szolgálóból állt.

Nagyapám Nutter egy élénk, vidám idős úriember volt, egyenes és kopasz, mint egy nyíl. Ifjúkorában tengerész volt, azaz tíz éves korában elfutott a szorzótáblától, és elszökött a tengerre. Egyetlen út elég volt számára. Soha senki sem volt a családukban, aki ne futott volna el a tengerre, és ez az egy a születésekor halt meg. Nagyapám hadseregben is szolgált — 1812—ben milícia kapitánya. Ha bármit is tartozom a brit nemzetnek, hálás vagyok annak a brit katonának, aki egy puska golyót lőtt Nagyapám Nutter lábszárába, kiváltva ezzel a nemes harcosnak egy kis állandó sántaságot, de kárpótolták a sérülést egy történettel, amelyet az öreg úriember soha nem fáradt el mesélni, és én soha

nem fáradtam el hallgatni. A történet röviden a következő volt.

A háború kirobbanásakor egy angol fregatt számos napig horgonyzott a Rivermouth közelében található parton. Egy erős erőd védte a kikötőt, és egy perclegényekből álló ezred, amely az egyes partok mentén volt szétszórva, készen állt arra, hogy visszaverni a csónakokat, ha az ellenség megpróbálta volna a partot elfoglalni. Nutter kapitány volt a folyó torkolatától kicsit távolabb található kis földmunka irányítója.

Egy késő estén hallatszottak az evezők hangjai; a szentinező megpróbálta elsütni a fegyverét félkengyelről, de nem tudta, amikor Nutter kapitány a parapeten ugrált a sötétben, és kiáltott: "Csónak ahoy!" Egy muskétalövés azonnal belefúródott a lábszár húsába. A kapitány beleszakadt a földmunkába, és a csónak, amely valószínűleg víz után jött, visszament a fregattához.

Ez volt nagyapám egyetlen hőstette a háború alatt. Az a meggyőződés, hogy a gyors és bátor magatartása hozzájárult az ellenség meggyőzéséhez arról, hogy reménytelen megpróbálni legyőzni egy ilyen népet, a gyermekkorom szilárd hitének egyike volt.

Amikor Rivermouth—ba kerültem, nagyapám már visszavonult az aktív tevékenységekből, és kényelemben élt a pénzén, amelyet főként hajózási beruházásokba fektetett be. Évek óta özvegy volt; egy hajadon nővér, az említett Miss Abigail, vezette a háztartását. Miss Abigail szintén vezette a testvérét, a testvérenek szolgáját, és a testvérenek kapujában álló vendéget — nem zsarnoki szellemmel, hanem filantróp szándékkal, hogy mindenki számára hasznos lehessen. Személy szerint magas és szögletes volt; ősz bőre, ősz szemei, ősz szemöldökei voltak, és általában ősz ruhát viselt. Leggyengébb pontja az volt, hogy hisz a "meleg—csepp" hatékonyságában, mint minden ismert betegség gyógymódjában.

Ha valaha két ember volt, akiknek úgy tűnt, hogy nem kedvelik egymást, azok Miss Abigail és Kitty Collins voltak azok az emberek. Ha valaha két ember volt, akik valóban szerették egymást, Miss Abigail és Kitty Collins voltak azok az emberek is. Mindig vagy éppen összevesztek, vagy szeretettel együtt ittak egy csésze teát.

Miss Abigail nagyon szeretett engem, és Kitty is, és vitáik során mindketten beavattak a másik magánéletébe.

Kitty szerint eredetileg nem nagyapám szándéka volt, hogy Miss Abigail vezesse a háztartását. Lecsapott rá (Kitty saját szavai), egy kalapdobozzal az egyik kezében és egy elhalványult kék pamut ernyővel, amely még mindig megvan, a másikban. Ebben a különös öltözékben — nem emlékszem rá, hogy

Kitty utalt—e bármilyen további öltözködési furcsaságra — Miss Abigail megjelent a Nutter Ház ajtajában nagyanyám temetésének reggelén. A kevés csomag, amit a hölgy magával hozott, a felületes megfigyelőt arra készítette volna, hogy feltételezze, Miss Abigail látogatása csak néhány napra korlátozódik. Az én történetemmel előre rohanok, amikor azt mondom, hogy 17 évig maradt! Hogy mennyi ideig maradt volna, az sosem lehet mostanra pontosan tudható, mivel az az időszak lejárt után meghalt.

Hogy nagyapám elégedett volt—e ezzel a váratlan kiegészítéssel a családjához vagy sem, az egy probléma. Mindig nagyon kedves volt Miss Abigailhoz, és ritkán ellenkezett vele; bár azt hiszem, néha próbára tette a türelmét, különösen, amikor Kittyvel szólt bele.

Kitty Collins, vagy ahogy inkább nevezték, Mrs. Catherine, közvetlenül származott egy kiterjedt királyi családból, amely valaha Írországot kormányozta. Különböző katasztrófák következtében, köztük a burgonyatermes kudarca, Kitty Collins, több száz honfitársával együtt — akik szintén királyok leszármazottai voltak — az Egyesült Államokba érkezett bevándorlóhajón, az 1800—as évek valamely évében.

Nem tudom, milyen szerencsés véletlen okozta, hogy a királyi száműzött Rivermouth—ban jelent meg; de megjelent, néhány hónappal azután, hogy megérkezett az országba, és a nagymamám felvette „általános házimunkára” heti négy shilling és hat penny ellenében.

Kitty hét évig élt nagyapám családjában, amikor szívéből megszabadult egy titoktól, ami egész idő alatt nyomta. Az emberekről elmondható, ahogyan azt a nemzetekről is mondják, hogy "Boldogok azok, akiknek nincs történetük." Kittynek volt egy története, és egy szívszorító történet, gondolom.

Azon a bevándorlóhajón, amely Amerikába hozta, megismerkedett egy tengerésszel, aki, látva Kitty kétségbeejtő helyzetét, nagyon jó volt hozzá. Mielőtt a hosszú és veszélyes út végére értek volna, amely nehézkes volt, és veszélyekkel teli, összetört a gondolattól, hogy el kell válnia jóindulatú védelmezőjétől; de nem kellett még elválniuk, mert a tengerész viszonzta Kitty érzéseit, és a két fiatal házasodott meg, amikor kikötöttek. Kitty férje — sosem említette a nevét, de a mellkasában zárva tartotta, mint valami értékes relikviát — jelentős összeggel rendelkezett, amikor a legénység kifizetést kapott; és a fiatal párnak — mert Kitty akkoriban fiatal volt — nagyon boldogan élt egy panzióban a South Streeten, a kikötő közelében. Ez New Yorkban volt.

A napok repültek, mint az órák, és a kis menyasszony által őrzött zokni, amelyben a pénz volt, egyre csökkent, egyre csökkent, mígnem végül csak

három vagy négy dollár maradt az ujjában. Akkor Kitty aggódott; mert tudta, hogy a tengerésznek újra el kell mennie a tengerre, hacsak nem talál munkát a parton. Ezt megpróbálta megtenni, de nem túl nagy sikerrel. Egy reggel, mint mindig, elköszönt tőle, és elindult munka után kutatva.

„Elköszönt tőlem, és kislányának nevezett,” zokogott Kitty, elmesélve a történetet.

„Elköszönt tőlem, és, Istenem, segíts meg, sosem láttam már őt, vagy olyasmit, amelyet őt sosem láttam újra!”

Sosem tért vissza. Nap nap után teltek, éjszaka éjszaka, majd a fáradt hetek. Mi lett vele? Meggyilkolták? Beleesett a dokkokba? Elhagyta őt? Nem! Nem hihette el azt; túlságosan bátor és gyengéd és hűséges volt hozzá. Nem hihette el azt. Halott volt, halott, vagy visszajön hozzá.

Eközben a panzió tulajdonosa az utcára dobta Kittyt, most, hogy "a férfi" elment, és a bérleti díj fizetése kérdésessé vált. Szolgálói állást kapott. A család, amelyben élt, hamarosan Bostonba költözött, és ő elkísérte őket; aztán külföldre mentek, de Kitty nem hagyta el Amerikát. Valahogy Rivermouth—ba sodródott, és hét hosszú évig nem szólt a bánatáról, amíg az idegenek jóságos szívű barátaivá váltak, és felnyitották a hős ajkait.

Kitty története, biztos lehetsz benne, arra készítette a nagyszüleimet, hogy még kedvesebben bánjanak vele. Idővel kevésbé tekintették szolgálónak, inkább mint egy barátnőt a családi körben, aki megosztja örömeit és bánatait — egy hűséges ápoló, egy készséges rabszolga, boldog lélek minden ellenére. Képzeld el, hallom, ahogyan énekel a konyhában dolgozva, időről időre megszakítva, hogy néhány szellemes választ adjon Miss Abigailnak — mert Kitty, mint minden fajtája, rendelkezett egy adag tudatlan humorral. A fényes, őszinte arcát érzem a múltból, a Nutter Ház fényét és életét, amikor Rivermouth—ban kisfiú voltam.

Fejezet Hat — Fények és Árnyak

Az első árnyék, ami rám vetült az új otthonomban, az szüleim visszatérése miatt következett be Új—Orleansba. A látogatásukat az üzleti ügyek rövidítették meg, ami miatt apám jelenlétére volt szükség Natchezben, ahol a bankház egy fiókot hozott létre. Amikor elmentek, egy olyan magány érzése töltötte be a fiatal mellkasomat, amelyenről sosem álmodtam volna. Elbújtam az istállóban, és Gypsy nyakába vetve karjaimat, hangosan zokogtam. Ő is a napos délről jött, és most idegen volt egy idegen földön.

A kis kanca úgy tűnt, érezte a helyzetünket, és mindazt a szimpátiát megadta nekem, amit kérhettem, ismételten finoman bedörzsölte puha orrát az arcomhoz, és látható élvezettel nyalta fel a sós könnyeimet.

Amikor beköszöntött az éjszaka, még magányosabbnak éreztem magam. Nagypám nagyrészt az estét a foteljében ülve töltötte, olvasva a Rivermouth Barnacle helyi újságot. Azokban az időkben nem volt gáz, és a kapitány egy kis blokkttinnel segített lámpával olvasott, amit az egyik kezében tartott. Észrevettem, hogy szokása elszundítani három—négy percenként, és néha elfelejtettem a honvágyamat, amikor figyeltem őt. Két vagy három alkalommal hatalmas szórakozásomra a lámpa kanócával megégette az újság szélét; és körülbelül fél kilenckor az volt a kielégülésem — sajnálom, hogy be kell vallanom, hogy ez egy kielégülés volt —, hogy lássam a Rivermouth Barnacle lángokban áll.

Nagypám lassan eloltotta a tüzet a kezeivel, és Miss Abigail, aki egy alacsony asztal mellett ült, egy asztali lámpa fényénél kötött, még fel sem nézett. Már nagyon hozzászokott ehhez a katasztrófához.

Az est folyamán kevés vagy egyáltalán nincs beszélgetés. Valójában nem emlékszem arra, hogy bárki is szólt volna, kivéve egyszer, amikor a kapitány elmélázva megjegyezte, hogy a szüleim „biztosan elértek New Yorkba erre az időre”; erre a feltételezésre majdnem megfojtottam magam, amikor megpróbáltam elfogni egy zokogni készülő sóhajt.

Miss Abigail unalmas „klikk—klikk”—jeleinek hangja egy idő után idegesített, és végül kiűzött a nappaliból a konyhába, ahol Kitty megnevetetett azzal, hogy azt mondta, Miss Abigail szerint amire szükségem van, az „egy jó adag forró csepp”, egy gyógymód, amit mindig kész volt alkalmazni minden vészhelyzetben. Ha egy fiú eltörte a lábát, vagy elveszítette az anyját, azt hiszem, Miss Abigail adott volna neki forró—cseppet.

Kitty mindent megtett azért, hogy szórakoztasson. Elmesélt nekem néhány vicces ír történetet, és leírta a városban élő néhány különös embert; de szórakoztatója közepette a könnyek önkéntelenül kicsordultak a szememből, habár nem voltam egy fiú, aki gyakran sírt. Aztán Kitty körülölelt, és azt mondta, ne törődj vele — mintha nem lenne olyan, mintha egyedül hagytak volna egy idegen országban, senki sem törődik velem, mint egy szegény lány, akit egyszer ismert. Hamarosan felvidultam, és elmeséltem Kittynak mindent a Typhoonról és az öreg tengerésről, akinek a nevét hiába próbáltam felidézni, és kénytelen voltam visszanyúlni az egyszerű Sailor Ben nevéhez.

Örültem, amikor eljött a tíz óra, a fiatalok és az idősek számára is a Nutter

Házban. Egyedül a folyosószobában kiengedtem a sírást, egyszer és mindenkorra, annyira megnedvesítve a párnát, hogy meg kellett fordítanom, hogy száraz foltot találjak alváshoz.

Nagyapám bölcsen úgy döntött, hogy azonnal iskolába megyek. Ha megengedték volna, hogy a házban és az istállókban barangoljak, hónapokig tartottam volna fent a panaszomat. Így tehát másnap reggel magával vitte a kezét, és elindultunk az akadémiába, amely a város távolabbi végén volt elhelyezve.

A Temple School egy két emeletes téglából készült épület volt, egy nagy négyzet alakú földterület közepén, magas palánkkal körülvéve. Három vagy négy beteges fát láttam ebben az udvarban, de nincs fű, amelyet a sok láb tapodása sima és keményre tett. Észrevettem itt—ott kis gödröket a földben, amelyek azt jelezték, hogy itt a mérleghal szazonja. A baseballnak jobb játszótermet nem találtak volna ki.

Ahogy elértük az iskolaház ajtaját, a kapitány érdeklődött Grimshaw úr után. A fiú, aki ajtónkat nyitotta, bevezetett minket egy mellékterembe, és néhány perc múlva — amikor a szemem megfigyelte a negyvenkét sapkát, amely negyvenkét fawarácsra volt akasztva — megjelent Grimshaw úr. Karcsú ember volt, fehér, törékeny kezekkel, és olyan szemekkel, amelyek egyszerre fél tucat különböző irányba pillantottak — valószínűleg egy szokás, amit talán a fiúk figyelméből szereztek be.

Egy rövid tanácskozás után nagyapám megsimogatta a fejem, és ezzel a úrra bízott, aki leült velem szemben, és megkezdte a tudásom mélységét, vagy helyesebben szólva sekélységét mérni. Azt gyanítom, hogy a történelmi ismereteim meglepték őt. Emlékszem, megértettem vele, hogy III. Richárd volt Anglia utolsó királya.

Miután véget ért ez a megpróbáltatás, Grimshaw úr felállt, és elrendelte, hogy kövessem őt. Egy ajtó kinyílt, és negyvenkét párral felfelé forduló szem előtt álltam. Higgadt kezem volt a koromhoz képest, de hiányzott belőlem a bátorság, hogy ezt a lövéssorozatot nélkülözhessem. Mintha kábultan botorkáltam volna Grimshaw úr mögött egy keskeny folyosón, két pad sor között, és félénken elfoglaltam az általa mutatott helyet.

A tanteremben történt belépésünk alkalmával kialakult halk zümmögés elhalkult, és a félbeszakadt tanórák folytatódtak. Fokozatosan visszanyertem higgadtságomat, és mertem körülnézni.

A negyvenkét sapka tulajdonosai kis zöld íróasztaloknál ültek, hasonlókhoz, mint az énnekem kijelölt. Az asztalokat hat sorba rendezték, annyi helyet

hagyva közöttük, hogy a fiúk ne tudjanak suttogni. A falba épített tábla végig húzódott a terem végéig; az ajtó közelében állt a mester asztala; és közvetlenül előtte volt egy iskolapad, amely öt— vagy húsz diák befogadására volt alkalmas. Két gömb, sárkányokkal és szárnyas lovakkal tetovált, egy polcon foglalt helyet két ablak között, amelyek annyira magasan voltak a padlótól, hogy csak egy zsiráf tudott volna kiülni rajtuk.

Ezeket az adatokat megszerelve nyílt érdeklődéssel vizsgáltam az új ismerőseimet, ösztönösen választva a barátaimat, és kiválasztva az ellenségeimet — és csak két esetben tévedtem el.

A sápadt fiú élénk vörös hajjal, a negyedik sorban ülve, többször is furtív módon rázta felém a öklét a reggel folyamán. Előérzetem volt, hogy egyszer majd bajba kerülök a fiúval — egy előérzet, amely később beigazolódott.

Bal oldalamon ült egy duci kis fickó sok szeplővel (ő Pepper Whitcomb volt), aki néhány titokzatos mozdulatot tett felém. Nem értettem őket, de mivel egyértelműen békés jellegűek voltak, rákacsintottam neki. Ez elégedettségnek tűnt, mert aztán tovább folytatta a tanulmányait. Az óra szünetében átadta nekem az alma magját, habár több jelentkező is akadt rá.

Nemsokára egy fiú, laza olajzöld kabátban, két sor rézgombbal, összehajtogatott papírt emelt fel a táblája mögött, jelezve, hogy nekem szánják. A papír ügyesen járta az asztalokat, míg a kezembe nem került. A kis cetlit kinyitva azt találtam, hogy egy kis mézes cukrot tartalmaz rendkívül nedves állapotban. Ez valóban kedves volt. Bólintottam a köszönetemért, és gyorsan becsúsztattam az ínyencséget a számba. Egy másodperc alatt megéreztem, hogy a nyelvem cayenne borsal szinte eláztatódik.

Az arcomnak valószínűleg komikus kifejezést kellett öltenie, mert a fiú az olajzöld kabátban hisztérikus nevetésbe tört ki, amiért azonnal megbüntette Grimshaw úr. Lenyeltem a tűzforró cukrot, habár könnyeket csalt szemembe, és sikerült olyan flegmának tűnnöm, hogy az egyetlen diák voltam az osztályban, akit nem kérdeztek meg, hogy miért vétett Marden. C. Marden volt a neve.

Azon kívül, hogy a délelőtt folyamán semmi más nem történt, hogy megzavarja az órákat, egy fiú a olvasási órákban mindannyiunkat görcsbe röhögtetett azzal, hogy Absalom A—bol'—somot „Abolsom, Ó fiam Abolsom!”—nak hívta. Én éppúgy nevettem, mint bárki más, de nem vagyok biztos benne, hogy én magam is Abolsomnak neveztem volna.

Az óra szünetében többen is odajöttek az asztalomhoz, és kezet ráztak velem, miután Grimshaw úr korábban bemutatott Phil Adamsnak, megbízva őt, hogy ügyeljen arra, hogy ne kerüljek bajba. Az új ismerősök azt javasolták, hogy

menjünk ki a játszótérre. Alig voltunk kinn, amikor a vörös hajú fiú áttörte magát a tömegben, és mellém állt.

"Igazat mondok, fiatalember, ha ebbe az iskolába jössz, be kell tartanod a szabályokat."

Nem láttam semmilyen vonalat, amit be kellene tartanom, és nem értettem, mit jelent; de udvariasan válaszoltam, hogy ha az iskola szokása, örömmel betartom a szabályokat, ha megmutatja nekem.

"Nem akarok semmi feneketlenkedést," mondta a fiú mogorván.

"Nézd csak, Conway!" kiáltott egy tiszta hang a játszótér másik feléről. "Hagyjad békén a fiatal Bailey—t. Idegen itt, és lehet, hogy félni fog tőled, és megver. Miért mindig az ütés lehetősége elé dobod magad?"

Fordultam az illető felé, aki már elérte azt a helyet, ahol álltunk. Conway szégyenkezve elhúzódott, az utolsó szókimondó kihívó pillantását is rám vetette. Kezet adtam annak a fiúnak, aki megvédett – Jack Harris volt a neve –, és megköszöntem neki a jóakarátát.

"Mondom neked, Bailey," mondta, jóindulatúan erős kézfogást váltva velem, "harcolnod kell Conwával a negyedév végéig, különben nem lesz nyugtod. Az a fickó mindig egy verést keres, és persze előbb—utóbb te fogsz neki adni egyet; de minek siettetni egy kellemetlen dolgot? Játsszunk inkább kispályás labdázást. Egyébként, Bailey, jó kis srác voltál, hogy nem szóltál Grimshaw—nak a cukorkáról. Charley Marden kétszer annyit kapott volna a tréfáért. Ő bánja, hogy rád játszotta a tréfát, és megkért, hogy közöljem veled. Hé, Blake! Hol vannak a baseball ütők?"

Ez egy vonzó, őszinte fiatalemberhez szólt, aki körülbelül a saját korom volt, éppen akkor vájt be a sulifalu közelében álló fa kérgébe. Blake becsukta a tollát, és elment az ütőkért.

A következő játék alatt megismerkedtem Charley Mardennel, Binny Wallace—szal, Pepper Whitcombbal, Harry Blake—kel és Fred Langdonnal. Ezek a fiúk, egyikük sem volt idősebb nálam egy—két évvel (Binny Wallace még fiatalabb volt), azóta is választott társaim voltak. Phil Adams és Jack Harris jóval idősebbek voltak, és bár mindig nagyon kedvesen bántak velünk, a "kölykökkel", általában egy másik társasággal jártak. Természetesen hamarosan mind a Temple fiúkat többé—kevésbé személyesen ismertem, de az öt nevezett fiú volt a mindennapi társam.

Az első napom a Temple Grammar School—ban összességében kielégítő volt. Számos meleg barátot szereztem, és csak két állandó ellenségem volt – Conway és az ő visszhangja, Seth Rodgers; mert ez a két fiú mindig együtt járt, mint egy

zavart gyomor és egy fejfájás.

A hét vége előtt jól kezeltem a tanulmányaimat. Kissé szégyelltem magam, hogy a különböző osztályok alján találtam magam, és titokban elhatároztam, hogy megérdemlem a feljebb lépést. Az iskola kitűnő volt. Mr. Grimshaw—t esetleg egy vörös orrú és nagy bottal rendelkező zsarnokként ábrázolhatnám, hogy érdekesebb legyen a történet, de sajnós a szenzációs elbeszélés céljából Mr. Grimshaw egy csendes, jószívű úriember volt. Bár szigorú fegyelmező volt, éles igazságérzővel rendelkezett, jól olvasta az emberek jellemét, és a fiúk tisztelték. Két másik tanár is volt – egy francia tanár és egy írásoktató, akik hetente kétszer látogatták az iskolát. Szerdánként és szombatonként délben elengedtek minket, és ezek a fél szabadnapok az életem legfényesebb időszakai voltak.

A fiúkkal való napi kapcsolat azonnali és néhány szempontból hasznos változást hozott a jellememben. Kivették belőlem a hülyeséget, ahogy mondani szokták — legalábbis néhányat. Férfiasabbá és önállóbbá váltam. Felfedeztem, hogy a világ nem kizárólag az én számomra lett teremtve. New Orleansban azon a téveszmén éltem, hogy így van. Otthon sem testvérem, sem testvérem nem volt, ráadásul az iskolában a legnagyobb tanuló voltam, így ritkán szembesültem az akaratommal. Rivermouth—ban más volt a helyzet, és hamar alkalmazkodtam az új körülményekhez. Természetesen sok kemény lökést kaptam, gyakran öntudatlanul, de értelmem volt látni, hogy ezek csak javíthatnak rajtam.

A társadalmi kapcsolataim az új iskolatársaimmal lehetőleg kellemesek voltak. Mindig volt valami izgalmas kirándulás gyalog — egy séta a fenyőerdőkön át, egy látogatás a Devil's Pulpit—en, egy magas sziklán a közelben — vagy egy titkos sétálás a folyón, amely magában foglalta a csoport kisméretű szigetek felfedezését, közülük az egyiken sátrat vertünk, és azt játszottuk, hogy mi vagyunk a spanyol tengerészek, akik évekkel ezelőtt hajótörtek ott. De a várost szegélyező végtelen fenyőerdő volt a kedvenc helyünk. Volt egy nagy zöld tó valahol a mélységeiben, ahol egy hatalmas teknős kolónia élt. Harry Blake—nek, aki különösen szenvedélyt érzett nevének mindennek bevéséséhez, soha nem engedte el a kezéből a megszabadított teknőst anélkül, hogy a páncéljára ne hagyja a nevét. Első és utolsó is legalább kétezernek kellett lennie. Mi mindig Harry Blake juhainak neveztük őket.

Ezek a teknősök elégedetlenek és vándorló beállítottságúak voltak, és gyakran találkoztunk kettő vagy három közülük a kereszteződéseken, több mérföldre az ősoktól származó iszapos helyüktől. Kegyetlen volt a gyönyörködésünk, amikor

egyiküket láttuk elrohanni Harry Blake kezdetbetűivel! Nincs kétségem afelől, hogy jelenleg is vannak kövér, ősi teknősök, amelyek a gumierdőben vándorolnak, H.B. rendkívül szépen kivágva a tiszteletreméltó hátukon.

Hamarosan divatjává vált a játszótársaim között, hogy a pajtánkat találkozási helyüknek használják. A Gypsy erős vonzerőnek bizonyult. A kapitány Nutter vett nekem egy kis kétkerekű kocsit, amit ő szépen húzott, miután többször kiugrott és egyszer vagy kétszer eltörte a kocsit. Ebédkosarainkkal és horgászfelszerelésünkkel a szék alá rejtve, általában kora délután indultunk el a tengerpartra, ahol számtalan csodával találkoztunk kagylók, mohák és hínárok formájában. A Gypsy ugyanúgy élvezte a sportot, mint bármelyikünk, egyszer még annyira elment, hogy legördült a tengerbe, amikor mi fürödtünk. Mivel a kocsit magával vitte, az ellátásunk nem sokat javult. Soha nem felejttem el, milyen a squash—pite, miután elmerült az Atlanti—óceánban. A szódakeksz, amit sós vízbe mártottunk, ízletes, de a squash—pite nem annyira.

Az első hat hét alatt sok esős idő volt Rivermouth—ban, és nekiláttunk, hogy valamilyen beltéri szórakozást találjunk a fél szabadnapjainkra. Amadis de Gaul és Don Quixote számára minden rendben volt, hogy nem zavarja őket az eső; vasfegyverzetük volt, és amennyire tudjuk, nem voltak hajlamosak a csoportra és az apjuk irányítására. A mi esetünk más volt.

„Most, fiúk, mit csináljunk?” kérdeztem, egy gondosan összegyűlt hétagú tanácskozás előtt, egy szomorú esős délutánon a pajtánkban.

„Csináljunk színházat” — javasolta Binny Wallace.

Pontosan! De hol? A pajta padlása tele volt szénával, amit a Gypsynek biztosítottak, de a kocsiszín fölötti hosszú szoba üres volt. A hely minden hely közül! Az én menedzseri szemem egy pillanat alatt látta a színház lehetőségeit. Sokszor jártam a színházba New Orleansban, és bölcs voltam a drámával kapcsolatos ügyekben. Tehát itt, megfelelő időben, felállítottam néhány különleges saját festéssel készült díszletet. Az előfüggöny, emlékszem, bár más alkalmakkor simán működött, a fellépések során mindig elakadt; és gyakran a dán herceg, a király és a sírásó, néha pedig „a szép Ofélia” (Pepper Whitcomb egy mélyen kivágott ruhában) közös erőfeszítéseire volt szükség a zöld kambrik darab felemeléséhez.

A színház azonban sikeres volt, amennyire csak lehetett. A vállalkozásból nem kevesebb, mint ezerötyszáz tővel vonultam vissza, miután levontam a fej nélkülieket, a hegy nélkülieket és a görbe tüköt, amelyekkel a jegyellenőrünk gyakran „becsapódott”. Elsőtől utolsóig sokat szedtünk össze ebből a hamis pénzből. A "Rivermouth Színház" belépési díja húsz tő volt. Minden főszerepet

én játszottam — nem azért, mert jobb színész lettem volna, mint a többi fiú, hanem mert nekem volt az intézmény.

A tizedik előadásnál drámai karrierem egy szerencsétlen esemény miatt lezárult. Éppen „William Tell, Svájc hőse” drámáját játszottuk. Természetesen én voltam William Tell, annak ellenére, hogy Fred Langdon is ezt a karaktert akarta játszani. Nem engedtem neki, ezért kivonult a társulattól, magával véve az egyetlen íjat és nyilat, amink volt. Készítettem egy keresztívet egy darab bálnacsontból, és nélküle is nagyon jól boldogultam. Elértük azt az izgalmas jelenetet, amikor Gessler, az osztrák zsarnok, megparancsolja Tellnek, hogy lője le az almát a fiának a fejről. Pepper Whitcomb, aki minden fiú— és női szerepet játszott, az én fiam volt. A baleset elleni védekezés érdekében egy kartonlapot egy kendővel rögzítettek Whitcomb arcának felső részére, míg az használandó nyíl egy darab flanelbe volt varrva. Kiváló célzó voltam, és a nagy alma, mindössze két yardnyira, szépen hozzám fordította rozsdás arcát.

Látom a kis szegény Pepper Whitcombot most is, ahogy állt, egy szemernyit sem megremegett, várván, hogy végrehajtsam a nagy tettet. Felemeltem a keresztívet a zsúfolt közönség lélegzetvisszafojtott csendjében, amely hét fiúból és három lányból állt, Kitty Collins kivételével, aki ragasztóval fizetett be. Felemeltem a keresztívet, ismétlem. Csattant! zúgott a bőrpróba, de sajnos! Az alma helyett a nyíl közvetlenül Pepper Whitcomb szájába repült, ami éppen akkor volt nyitva, és tönkretette a célt.

Sosem fogom tudni kitörölni azt a szörnyű pillanatot emlékezetemből. Pepper dörgése, meglepetését, felháborodását és fájaldalmát kifejezve, még mindig zeng a füleimben. Holttestnek láttam, és nem sokkal a sötét jövőbe pillantva képzeltem el magamat a kivégzés előtt ugyanabban a közönség előtt, amely akkor összegyűlt.

Szerencsére a szegény Pepper nem sérült meg súlyosan; de Nagyapa Nutter, a zűrzavar közepén megjelenve (a fiatal Tell üvöltéseire figyelve), megtiltotta az összes színházi előadást ezután, és a helyet bezárták; azonban nem anélkül, hogy búcsúbeszédet mondjak, amelyben azt mondtam, hogy ez az életem legbüszkébb pillanata lett volna, ha nem találom el Pepper Whitcomb száját. Amire a közönség (Pepper segítségével, örömmel mondhatom) azt kiáltotta: „Halljuk! Halljuk!” Ekkor magam is Peppernek tulajdonítottam a balesetet, akinek szája éppen akkor volt nyitva, amikor elsütöttem, és az nyilat olyan módon húzta be, mint egy örvény. Éppen készültem elmagyarázni, hogyan szippant be egy viszonylag kis örvény a legnagyobb hajót is, amikor a függöny saját magától lezárult, a közönség ujjongása közepette.

Ez volt az utolsó fellépésem bármilyen színpadon. Azonban egy ideig tartott, mire túljutottam a William Tell ügyön. Rosszindulatú kisfiúk, akiknek nem engedték meg a belépőjegy vásárlását a színházamba, az utcán utánam kiabáltak:

"'Ki ölte meg Kukoricát?' 'Én,' mondta a veréb, 'Íjammal és nyírámmal, én öltem meg Kukoricát!'

Ezt a verssorok szarkazmusa több volt, mint amennyit el tudtam viselni. És elmondhatom, hogy ez eléggé felháborította Pepper Whitcombot, hogy Kakukk Robinnak nevezték!

Így teltek el a napok, kevesebb felhővel és több napsütéssel, mint amennyi a legtöbb fiúnak jut. Conway kétségkívül egy felhő volt. Az iskola határain belül ritkán mert agresszív lenni; de amikor várost jártunk, sosem mulasztotta el, hogy hozzám ne ütközzön, vagy ne húzza le a sapkát a szememre, vagy meg ne bolondítson azzal, hogy New Orleans—i családom után érdeklődött, mindig rájuk utalva, mint nagyon tisztességes színes emberekre.

Jack Harris igazat mondott, amikor azt mondta, hogy Conway nem hagy békét, amíg meg nem küzdünk. Úgy éreztem, hogy az volt elrendelve, évezredekkel születésünk előtt, hogy találkozni fogunk ezen a bolygón és összecsapunk. Annak érdekében, hogy ne menjünk szembe a sorsunkkal, csendesen felkészültem a közelgő konfliktusra. A drámai győzelmeim helyszíne egy edzőteremmé vált ennek a célból, bár nem vallottam be nyíltan a fiúknak. Állandóan fejjel lefelé állva, nehéz súlyokat emelve, és kéz a kézben mászva fel egy létrán, kifejlesztettem az izmait, mígnem a kis testem olyan lett, mint egy tölgyfa csomó, és olyan rugalmas, mint a cecina. Időnként önvédelem nemes művészetében is tanultam Phil Adams irányításával.

Túlgondoltam a dolgot, mígnem a gondolat, hogy megküzdök Conway—vel, részévé vált az életemnek. Az iskolai órák alatt képzeletben küzdöttem vele; éjszaka arról álmodtam, hogy vele küzdök, amikor hirtelen óriási, tizenkét láb magasra nőtt, majd ilyen hirtelen összezsugorodott, mint egy törpe, akit nem tudok eltalálni. Utóbbi alakban a hajamba szorult, vagy a mellényzsebembe ugrott, kevesebb tisztelettel bánva velem, mint ahogy a liliputiak mutatták Lemuel Gulliver kapitánynak — mindez bizony nem volt kellemes. Összességében Conway egy felhő volt.

És aztán otthon is volt egy felhőm. Nem Nagyapa Nutter, nem Abigail asszony, nem Kitty Collins volt az, bár mindannyian hozzájárultak a kompozíciójához. Ez egy homályos, temetői, tapinthatatlan valami volt, amit a gimnasztika semmi mennyiségével nem lehetett volna ledönteni. Vasárnap volt.

Ha valaha lesz egy fiúm, akit úgy nevelek fel, ahogy neki kellene, szándékomban áll vidám napot szervezni neki vasárnap. Vasárnap nem volt vidám nap a Nutter Házban. Ezt majd te ítéld meg magad.

Vasárnap reggel van. Előrebocsátanám, hogy a mindent beterítő mély sötétség, mint egy sűrű köd, már szombaton kora este beállt.

Hét órakor nagyapám mosolytalanul lejön a lépcsőn. Feketébe öltözött, és úgy néz ki, mintha az éjszaka során elveszítette volna minden barátját. Abigail asszony, szintén feketében, úgy néz ki, mintha készen állna őket eltemetni, és nem lenne ellenére élvezni az eseményt. Még Kitty Collins is elkapta a fertőző sötétséget, ahogy észreveszem, amikor behozza a kávéfőzőt — egy ünnepélyes és szobrászi kávéfőzőt bármikor, de most monumentális — és leteszi azt Abigail asszony elé. Abigail asszony úgy bámulja az urnát, mintha ősök hamvait tartalmazná, nem pedig egy bőséges mennyiségű jó minőségű Java kávé. Az étkezés csendben zajlik.

A nappalink messze nincs minden nap kinyitva. Ez a júniusi reggel nyitva van, és áthatja egy erős középtábla szaga. A szoba bútorai és a kandallópárkány kis kínai ékességei feszült, ismeretlen megjelenésűek. Nagyapám egy mahagóni székben ül, egy nagy, zöld bársonnyal borított Bibliát olvas. Abigail asszony a kanapé egyik végén ül, mereven keresztben tartja a kezét a térdén. Én a sarokban ülök, összenyomva. Robinson Crusoe és Gil Blas szoros bebörtönzésben vannak. Trenck báró, aki sikerrel szökött ki a Clatz erődből, nem tud kijutni a nappalink szekrényéből. Még a Rivermouth csigát is elnyomják hétfőig. Baráti beszélgetések, ártalmatlan könyvek, mosolyok, könnyű szív, mind el vannak zárva. Ha olvasni akarok valamit, elolvashatom Baxter Szentek Nyugalmát. Inkább meghalok. Tehát ott ülök, tétlenül rúgcsálom a sarkam, gondolkozom New Orleansról, és egy elvetemült kék légytől nézem, amint öngyilkos akar lenni, az ablaküvegnek ütközve. Hallgasd! — nem, igen — azok — azok a pintyek énekelnek a kertben — hálásak, örömteliek pintyek, mintha nem is vasárnap lenne. Az ő vakmerőségük megneveltet.

Nagyapám feltekint, és sírkamrába illő hangon érdeklődik, készen állok—e a vasárnapi iskolára. Ideje menni. Szeretem a vasárnapi iskolát; legalábbis ott vannak élénk fiatal arcok. Amikor egyedül kimegyek a napsütésbe, mély levegőt veszek; szívesen csinálnék egy szaltót a szomszéd Penhallow frissen festett kerítése mentén, ha nem lennének rajtam a legjobb nadrágjaim, olyan örömmel szabadulok meg a Nutter Ház nyomasztó légkörétől.

A vasárnapi iskola után elmegyek az istentiszteletre, csatlakozva

nagyapámhoz, aki ma mintha nem lenne semmilyen rokonom, és Abigail asszonyhoz, a tornácra. Lelkészünk alig reménykedik bennünk, hogy valamelyikünk megmeneküljön. Meggyőződve róla, hogy elveszett lény vagyok, a többi emberrel együtt, lassan térünk haza az őrzőim mögött. Hideg ebédünk van. Tegnap láttam, ahogy megterítették.

Hosszú idő telik el ebéd és a második istentisztelet között, és még hosszabb idő a szolgálat kezdetétől a végéig; mert Wibird Hawkins lelkész prédikációi nem tartoznak a legrövidebbek közé, bármi mások lehetnek is.

Az istentisztelet után nagyapámmal sétálunk. Meglátogatjuk — helyénvalóan — a szomszéd temetőt. Ekkorra már olyan lelki állapotban vagyok, hogy hajlandó lakója lehetnék a helynek. Az általános esti imahét valamilyen oknál fogva eltolódik. Nyolc és félkor fekszem le.

Ez volt a vasárnap megfigyelésének módja a Nutter Házban, és eléggé általában az egész városban húsz évvel ezelőtt. Az emberek, akik szombaton még jómódúak, természetesek és boldogok voltak, a tizenkét órás rövid idő alatt a legsajnálatosabb emberi lényekké váltak. Nem hiszem, hogy ez hipokrizia volt. Ez egyszerűen csak az öreg puritán szigor volt, ami hetente egyszer kijött a felszínre. Sokan közülük mindennap tiszták keresztények voltak a héten — a hetedik kivételével. Akkor előkelők és ünnepélyesek voltak a mogorvaság szélén. Ezt a pontot nem szeretném félreértésre vezetni. A vasárnap áldott nap, és ezért nem kellene szomorúvá tenni. Az Úr napja, és hiszem, hogy a jókedvű szívű és arcú emberek nem kellemetlenek számára az Ő szemei előtt.

„Ó, pihenés napja! Milyen gyönyörű, milyen szép,
Milyen üdvözítő a fáradt és az öreg számára!
Az Úr napja! és szünet a földi gondoknak!
Az Úr napja, ahogy minden napunknak kellene lennie!
Ó, miért zárja ki az ember a szigorúságaival
a boldog napfényt és a világosságot,
És teszi belőled a kétségbeesés börtönét!”

(1) Körülbelül 1850.

Hetedik fejezet — Egy emlékezetes éjszaka

Két hónap telt el azóta, hogy megérkeztem Rivermouth—be, amikor egy fontos ünnepség közeledése a város ifjúságában kirobbanó izgalmat keltett.

A Temple Grammar School—ban alig folytak komoly tanulmányok a Július negyedike előtti héten. Amit illet, a szívem és az agyam teli volt petárdákkal, római gyertyákkal, rakétákkal, forgókkal, hangos petárdákkal és löporral különböző csábító formákban, úgyhogy csodálkozom, hogy nem robbantam fel Grimshaw úr orra előtt. Nem tudtam egy feladatot sem megoldani; nem tudtam szeretetért vagy pénzért sem eldönteni, hogy Tallahassee Tennessee vagy Florida fővárosa; a jelen idő és a múlt idő összekeveredett a memóriámban, és nem tudtam megmondani a ige és a melléknév közötti különbséget, amikor találkoztam velük. Ez nem csak az én állapotom volt, hanem minden fiúé az iskolában.

Mr. Grimshaw megértéssel tekintett túlmenetileg megzavart állapotunkra, és igyekezett érdeklődésünket a leckékre irányítani, közvetlenül vagy közvetve összekapcsolva azokat a közlő eseménnyel. Például az aritmetika órákra azt kérték, mondjuk el, hány doboz petárdát, mindegyik doboz 16 hüvelyk négyzetméteres méretű, lehet tárolni egy ilyen és ilyen méretű szobában. A Függetlenségi Nyilatkozatot adta nekünk elemzési feladatként, és földrajz órákon kérdéseit szinte kizárólag a forradalmi háborúban híressé vált helyekre korlátozta.

"Pályázzátok el, hogy Boston lakói mit tettek az angol hajókon lévő teával?" kérdezte ravasz oktatóm.

"Bedobták a folyóba!" sikították a kisebb fiúk olyan heveséggel, hogy Grimshaw úr még maga előtt is elmosolyodott. Egy szerencsétlen kis csibész azt mondta: "Bepakolta," amiért boldog kifejezése miatt a szünetben kellett maradnia.

Annak ellenére, hogy ezek a ravasz stratagemák, senki sem végzett túl sok tartalmas munkát. A kígyó nyoma (egy olcsó, de veszélyes tűzijáték) mindannyiunkon ott volt. Kígyózóan mentünk, kínos mennyiségű kínai petárdát ügyesen elrejtve nadrágzsebeinkben; és ha egy fiú kihúzta zsebkendőjét megfelelő óvatosság nélkül, biztosan elengedett két vagy három torpedót.

Még Grimshaw úr is valamiféle kiegészítővé vált az általános demoralizációnak. Amikor rendet hívott az iskolában, mindig nehéz vonóval ütött az asztalon. A zöld baize terítő alatt, pontosan ott, ahol általában lecsapott, egy bizonyos fiú, akinek a nevét visszatartom, egy vastag torpedót

helyezett el.

Az eredmény egy hangos robbanás volt, amely miatt Grimshaw úr furcsán nézett ki. Charley Marden éppen akkor volt a vízvödörnél, és általános figyelmet vonzott magára, amikor néhány másodpercig fojtogatott, majd egy vékony víznyalábot fújt a táblára.

Grimshaw úr fájdalmasan nézett rá Charleyre, de nem szólt semmit. A valódi bűnös (nem Charley Marden volt, hanem az a fiú, akinek a nevét visszatartom) azonnal megbánta gonoszságát, és az iskola után az egész esetet bevallotta Grimshaw úrnak, aki forró szénhez hasonlóan adott a névtelen fiúnak öt centet a Július negyedikére. Ha Grimshaw úr megpofozta volna ezt az ismeretlen fiút, a büntetés nem lett volna félszó ilyen súlyos.

Június utolsó napján a kapitány levelet kapott az édesapámtól, mellékelve öt dollárt „fiam, Tom” részére, amely lehetővé tette ennek a fiatalembernek, hogy pompás előkészületeket tegyen hazánk függetlenségi ünnepének megünneplésére. Ennek a pénznek egy részét, két dollárt, siettem tűzijátékra költeni; a maradékot pedig tartalékolni. A kapitány egy feltételt szabott, amely elég nagyot csökkentette lelkesedésemet – nem vásárolhatok lőport. Mindenféle pattogó petárdát és torpedót vehettem, amennyit csak akartam, de a lőpor kizárt volt.

Ezt kicsit keménynek találtam, mert minden fiatal barátomnak volt pisztolya különböző méretű. Pepper Whitcombnak egy lópisztolya volt, majdnem olyan nagy, mint ő maga, és Jack Harris, bár ő volt persze egy nagy fiú, egy igazi régi típusú kovácsolt zárszerkezetű puska mellett döntött. Azonban nem szándékoztam, hogy ez a hátrány tönkregye a boldogságomat. Egy töltény lőport rejtettem el a kis rézből készült pisztolyomban, amit New Orleans—ból hoztam, és egyszerűen meg akartam szólaltatni, még ha sosem is tettem volna megint.

Időtlen idők óta szokás volt, hogy a város fiúi július negyedike előtti éjfélkor máglyát rakjanak a téren. Nem kértem engedélyt a kapitánytól, hogy részt vegyek ezen az eseményen, mert általános elképzelésem volt, hogy nem adná meg. Ha a kapitány nem tiltja, gondoltam, nincs szabályszegés, ha elmegyek. Nos, ez egy árnyalt érvelési módszer volt, és az ennek következtében rám szakadt szerencsétlenségek tökéletesen megérdemeltek.

A harmadik este korán vonultam vissza az ágyamba, hogy elkerüljem a gyanút. Egy pillanatra sem tudtam szunnyadni, vártam, hogy elérkezzen az tizenegy óra; és úgy éreztem, sosem fog elérkezni, miközben számoltam az ódon Északi Templom toronyórájának lassú kongásait. Végül érkezett az

időpont. Miközben az óra ütött, kiszöktem az ágyból, és elkezdtem öltözni.

Nagyapám és Abigail asszony mélyen alvók voltak, és észrevétlenül lecsúszhattam volna a lépcsőn és kifelé az elülső ajtón; de egy ilyen hétköznapi esemény nem illett a kalandvágyó természetemhez. Egy kötelet (Kitty Collins ruhaszárítójának néhány yardját) rögzítettem az ágy lábához, a legközelebbi ablakhoz, és óvatosan kikászálódtam a teraszra az előszobai ajtó felett. Elmulasztottam a kötést; az eredmény az volt, hogy a terasztól elengedve, villámgyorsan zuhantam le, és mindkét kezemet fájdalmasan megforrosítottam. Ráadásul a kötélnél négy vagy öt láb hosszú volt; így olyan esést szenvedtem, amely komolynak bizonyult volna, ha nem torkollok közvetlenül az egyik nagy rózsabokor közepébe, amely mindkét oldalon nőtt az lépcsők mellett.

Azonnal kikászálódtam abból, és gratuláltam magamnak a szerencsének, amikor a lemenő hold fényénél láttam egy alakot, aki a kertkapu felett hajolt. Az egyik városlakó őr lehetett, aki valószínűleg kíváncsisággal figyelte meg az én műveleteimet. Látva az elkerülés esélyét, bátran viselkedtem, és közvetlenül feléje sétáltam.

"Mit a pokolban csinálsz?" kérdezte a férfi, megmarkolva a dzsekim gallérját.

"Lakom itt, uram, ha megengedi," válaszoltam, "és a máglyához megyek. Nem akartam felébreszteni az öregeket, ennyi az egész."

A férfi barátságosan rám kacsintott, és elengedte a fogását.

"A fiúk fiúk," mormogta. Nem próbált megállítani, amikor átszöktek a kapun.

Miután elkerültem az őt megfogását, elszaladtam, és hamarosan elértem a tért, ahol negyven vagy ötven fiú gyűlt össze, egy hordópiramist építve. A tenyerem még mindig bizsergett, így nem tudtam részt venni a játékban. A Nautilus Bank ajtajában álltam, figyeltem a munkásokat, közöttük sok iskolatársamat felismertem. Úgy néztek ki, mint egy démonok légiója, jöttek—mentek a szürkületben, elfoglaltak a pokoli építmény emelésében. Micsoda hangzavar volt, mindenki dirigált mindenkinek, és mindenki mindent rosszul csinált!

Amikor minden készen állt, valaki odaillesztett egy gyufát a sötét kupachoz. Egy tűznyelv itt—ott előlógott, majd hirtelen az egész építmény lángra lobbant, gyönyörűen lángolva és ropogva. Ez volt a jel a fiúknak, hogy fogják meg egymás kezét, és táncoljanak körbe a lángoló hordók körül, ordítva, mint örült lények. Amikor a tűz egy kicsit leégett, friss gerendákat hoztak és

felhalmozták a máglyát. A pillanat izalmában elfelejtettem a bizsergő tenyereimet, és magamra találtam a vigalom közepén.

Mielőtt felkészültünk volna a fele, az éghető anyagunk elfogyott, és egy lehangolóan sötét köd telepedett ránk. A fiúk kisebb csoportokban gyűltek össze itt—ott, tanácskozva arról, mit kéne tenni. Még négy vagy öt óra kelés előtt volt, és senki sem volt kedvében visszamenni aludni. Odamentem az egyik csoport közelébe, amely a városi pumpa mellett állt, és a haldokló paraszak bizonytalan fényében felfedeztem Jack Harris, Phil Adams, Harry Blake és Pepper Whitcomb alakjait, arcukat izzadság és kátrány csíkozta, és egész megjelenésük Új—Zélandi vezérekre emlékeztetett.

"Húha! Itt van Tom Bailey!" kiáltotta Pepper Whitcomb. "Ő is csatlakozik!" Természetesen igen. A bizsergés eltűnt a kezeimből, és mindenre készen álltam — még akkor is, ha nem tudtam, mi vár rám. Miután egy pillanatilag suttogtak egymásnak, a fiúk intettek, hogy kövessem őket.

Kivágtunk a tömegeből, és csendesen végimentünk egy közeli síkatoron, amelynek végén egy rozoga, összedőlt pajta állt, ami Ezra Wingate tulajdona volt. Régi időkben ez volt a postakocsi istállója, amely Rivermouth és Boston között közlekedett. Amikor a vasút felváltotta ezt az ősi utazási módot, a nehézkes járművet a pajtába tolta, és ott maradt. A postakocsivezető, miután jóslataival az ország azonnali hanyatlását jósolta meg, bánatában és apoplexiában meghalt, és az öreg kocsi utána sietett, ahogyan csak csendesen darabokra hullva tudott. A pajtát szellemlaknak tartották, és azt hiszem, mindannyian nagyon összebújtunk, amikor megállapítottuk, hogy a magas orom árnyékában állunk. Itt, halk hangon, Jack Harris feltárta a tervét, amely az ősi postakocsi elégetését foglalta magában.

"Az öreg kistraktor nincs húszöt centet sem ér," mondta Jack Harris, "és Ezra Wingate—nek hálásnak kell lennie, hogy eltüntettük az akadályt az útból. De ha valaki itt nem akarja belekeverni a kezét, hadd menjen el, és utána mindig tartsa csendben a száját."

Ezzel kihúzta azokat a kapcsokat, amelyek a zárat tartották, és a nagy pajtaajtó lassan kinyílt. Az istálló belső része természetesen sötét volt. Amint belépésre indultunk, egy hirtelen kaparás és a nehéz testek ugrálásának hangja arra kényszerített minket, hogy rémülten hátráljunk.

"Patkányok!" kiáltotta Phil Adams. "Denevérek!" kiáltotta Harry Blake.

"Macska!" javasolta Jack Harris. "Ki fél?"

Nos, az igazság az, hogy mindannyian féltek; és ha a színpad rúdja nem lett volna közel az ajtó küszöbéhez, nem hiszem, hogy bármi a világon rászánna

magát, hogy átlépje azt. Megragadtuk a rudat, és nagy nehézségek árán sikerült kihúznunk a kocsit. A két első kerék a tengelyhez rozsdásodott, és nem volt hajlandó forogni. Ez csak egy kopott kocsis volt. A párnákat már régóta eltávolították, és a bőr díszítések, ahol nem morzsálódtak el, rojtosan lógtak a kiporciózott vázon. Egy rakomány szellem és egy pár szellem ló, hogy vonsozzák őket, teljessé tették volna ezt a kísérteties dolgot.

Szerencsére a pajta egy igen meredek domb tetején állt. Három fiú tolt a hátulról, és kettő vezette elől, hogy irányítsa, elindítottuk az öreg kocsit az utolsó útjára kis vagy semmi nehézséggel. A sebességünk minden pillanatban nőtt, és ahogy megérkeztünk a lejtő aljához, az első kerekek feloldódtak, és mintegy lovagsági ezredként nekivágtunk a tömegnek, szétszórtuk az embereket jobbra—balra. Mielőtt elérte volna a máglyát, amelyhez valaki hozzátett néhány bokor fűrészselhető fadarabot, Jack Harris és Phil Adams, akik vezették, lehullottak a földre, és engedték a járművet elhaladni felettük, ami meg is tette anélkül, hogy bántotta volna őket; de a fiúk, akik életükért kapaszkodtak a jármű hátsó rakodójába, áthullottak a fekvő vezér felett, és ott mindannyian egy kupacban feküdtünk, kettő vagy három közülünk egészen festői volt az orrvérzéssel.

A kocsi, az ösztönös érzéssel arra, hogy mit várnak el tőle, belevágott a meggyújtott fűrészselhető fadarabok közepébe, és megállt. A lángok felcsaptak, és a rohadó faanyaghoz tapadtak, mint a gyufaszál. Ebben a pillanatban egy alakot láttak vadul kirepülni a lángoló kocsiból. Az alak három ugrással közeledett felénk, és Harry Blake fölött botlott meg. Ez Pepper Whitcomb volt, akinek a haja kissé megégett, és a szemöldökei teljesen lepörkölődtek!

Pepper ravaszul elrejtőzött a hátsó ülésen, mielőtt elindultunk, szándékozva egy kis szép lejtővel utazni, és később rajtunk nevetni. De a nevetés, ahogyan történt, az a mi oldalunkon volt, vagy lett volna, ha nem zuhant volna hirtelen le ránk fél tucat őr, amikor a földön tevékenykedve feküdtünk, a nevetéstől gyenge Pepper szerencsétlenségén.

Elfogtak minket, és elvezettek minket, mielőtt még jól megértük, mi történt.

Az átmenet a tér zajától és fényétől a Húspiác hátulsó, csendes, sötét téglaszobájába olyan volt, mintha varázslat történt volna. Bámultunk egymásra, rémulten.

„Nos,” jegyezte meg Jack Harris, beteges mosollyal, „ez elég érdekes!”

„Nem érdekes, azt mondanám,” nyöszörgött Harry Blake, pillantva a kopott téglafalakra és a nehéz vaskosaras ajtóra.

„Soha ne mondd, hogy meghaltál,” morogta Phil Adams szomorkásan.

A bilincsház egy kis, alacsony, csempézett szoba volt, amelyet a Húspiac hátuljára építettek, és egy szűk folyosón közelíthető meg a térről. A szobák egy része nyolc cellára oszlott, mindegyik számozott, és mindegyik alkalmas volt két személy befogadására. A cellák tele voltak abban az időben, ahogy azt hamarosan felfedeztük, amikor több undok arcot láttunk kinézni az ajtó rácsain keresztül.

Egy füstös olaj lámpa egy lámpavilágban függött a mennyezetről, mely egy vibráló fényt vetett a szobára, amiben csak egy pár erős fa padon kívül nem volt bútor. Éjszaka lehangoló hely volt, és nappal csak kicsit kevésbé lehangoló, a magas házak körül "a záró" megakadályozták, hogy a legkisebb napsugár is áthatoljon a ajtó feletti szellőzőn — hosszú, keskeny ablak, amely befelé nyílt és egy lécs darabon támaszkodott meg.

Amikor leültünk egymás mellé egy padra, azt hiszem, a kinézetünk messze volt a vidámunktól. Adams és Harris nagyon aggódtak, és Harry Blake, akinek az orra éppen hogy abbamaradt a vérzés, gyászosan faragta a nevét, a börtön padján, a szokás erejéből. Nem hiszem, hogy valaha láttam volna „roncsolat” kifejezést bármely emberi arcon, mint amilyen Pepper Whitcomb arcát mutatta. Az a természetes csodálkozó tekintete, hogy börtönbe zárva találja magát, jelentősen fokozódott a szemöldökei hiánya által.

Ami engem illet, csak azon gondolkodtam, hogyan viselkedett volna hasonló körülmények között a későbbi Trenck báró, hogy képes legyek visszatartani könnyeimet.

Senki sem volt hajlandó beszélgetni közülünk. Egy mély csend uralkodott az egész szobában, időről időre megtörve egy—egy meglepő horkolással a cellákból. Hamarosan Pepper Whitcomb idegesen pillantott Phil Adams felé, és azt mondta: „Phil, szerinted felakasztanak minket?”

„Azt a nagyanyádat akasztják fel!” válaszolta Adams türelmetlenül. „Attól tartok, hogy bezárnak minket, amíg le nem telik a Negyedik.”

„Nem vagy ügyes, ha így lesz!” kiáltott egy hang az egyik cellából. Ez egy mély basszus hang volt, ami borzongást küldött rajtam végig.

„Ki vagy te?” mondta Jack Harris, általánosságban a cellákhoz szólva; mivel a szoba visszhangzó tulajdonságai miatt nehéz volt a hangot helyreállítani.

„Az nem számít,” válaszolta a beszélő, az 3. cella rácsaihoz közel hajolva, „de ha én olyan kis kölyök lennék, mint ti, szabad és könnyed kint, ez a hely nem tartana sokáig.”

„Az igaz!” helyeselt több börtönmadár, fejeiket a vasrácsok mögött ingatva.
„Csend!” suttogta Jack Harris, felállt a helyéről, és lábujjhegyen odament a 3. cella ajtajához. „Mit tennél?”

„Mit tennék? Hát én ezt a padot odatenném az ajtó elé, és semmibe vetném magam ezen az ablakon egy szempillantás alatt. Ez az én tanácsom.”

„És igen jó tanács az, Jim” — mondta az 5. cella lakója elismerően.

Jack Harris úgy tűnt, ugyanazt a véleményt vallotta, mert gyorsan egymás tetejére rakta a padokat a szellőző alá, és a legmagasabb padra mászva kikukkantott a folyosóra.

„Ha valakinek van egy kis aprója nála,” mondta a 3. cellában ülő férfi, „itt egy szenvedő család, akiknek jól jönne. A legkisebb szívességet hálásan fogadják, és kérdéseket sem tesznek.”

Ez az esdeklés hozzányúlt egy új ezüst negyeddollárhoz a nadrágsebembem; kifogtam a pénzt egy tűzijátékhegyesedésből, és odaadtam a fogvatartottnak. Úgy tűnt, hogy ő egy olyan jószívű fickó, hogy merészen megkérdeztem tőle, mit tett, hogy börtönbe kerüljön.

„Teljesen ártatlan vagyok. Idecsaptak engem egy gazember unoka, aki élvezni akarja a vagyonomat, mielőtt meghalok.”

"A neve, uram?" — érdeklődtem, azzal a szándékkal, hogy jelentsem a szörnyűséget a nagyapámnak, és helyreállítsam az ártatlan személyt a társadalomban.

„Menj ki, te szemtelen kis hüllő!” kiáltotta a férfi dühösen. Siessen visszavonultam, egy kacajzapor közepette a másik cellákból.

„Nem tudsz csendben maradni?” kiáltotta Harris, kihúzva a fejét az ablakból.

Egy dundi ór általában egy zsámolyon ült az ajtó előtt nappal és éjjel is; de ezen konkrét alkalommal, mivel a szolgálatai máshol voltak szükségesek, a bilincsházat magára hagyták védelem nélkül.

„Minden tiszta” — suttogta Jack Harris, miközben eltűnt az ablakon keresztül, és lágyan leesett a földre kívül. Mindannyian gyorsan követtük őt — Pepper Whitcomb és én egy pillanatra beragadtunk az ablakba a kétségbeesett erőfeszítéseinkben, hogy ne legyünk utolsók.

„Most, fiúk, mindenki magának!”

Nyolcadik fejezet – A negyedik kalandjai

A nap egy széles aranyos oszlopot vetett a folyóra az utcánk lábánál, éppen amikor a Nutter—ház küszöbéhez értem. Kitty Collins, ruhája felhajtva úgy, hogy úgy nézett ki, mintha egy pár kordnadrágban lenne, éppen most mosta le az járdát.

„Nos, Thomas,” mondta az öreg úr, egy órával később, jóindulatúan felém mosolyogva az ebédasztalon át, „nem vártál, hogy hívnak reggel.”

„Nem, uram,” válaszoltam, egyre melegebben érezve magam, „egy kis kocogást tettem a városba, hogy lássam, mi folyik.”

Semmit nem mondtam arról a kis kocogásról, amit haza is tettem! „Elég jó volt a tér a múlt éjjel,” megjegyezte Nutter kapitány, feltekintve a Rivermouth Barnacle—ra, amely mindig a reggeli kávéscsészéje mellett állt.

Éreztem, hogy a hajam készül felállni.

„Elég jó volt,” folytatta az én nagyapám. „Néhány fiú betört Ezra Wingate pajtájába, és elvitte az öreg színpadkocsit. Az ifjú gazfickók! Hiszem, hogy az egész várost elégetnék, ha az ő útjukba állnának.” Ezzel folytatta az újságot. Hosszú csend után kifakadt:

„Húha!” amire majdnem leestem a székről.

"Ismeretlen bűnösök," olvasta fel az én nagyapám, az ujjával követve a bekezdést; "elmenekültek a hűvösházból, nem hagyva nyomot az azonosságukra, csak egy H betűt az egyik padon." "Öt dolláros jutalom ajánlva fel a tettesek elfogásáért." Húha! Remélem, hogy Wingate elkapja őket."

Nem értem, hogy hogyan folytattam tovább az életet, mert hallva ezt, a levegő teljesen kiment a testemből. Amint csak tudtam, visszavonultam a szobából, és ködös szándékkal a tervbe vettem, hogy felülök a Gypsy—re, és elhagyom a helyet. Azon tűnődtem, hogy mihez kezdjek, amikor Jack Harris és Charley Marden belépett az udvarra.

„Mondd,” mondta Harris, vidám, mint egy pacsirta, „járt már itt az öreg Wingate?” „Itt volt?” kiáltottam, „ne is remélje!”

„Az egész dolog kiderült, tudod,” mondta Harris, Gypsy homlokára húzva a haját, és játékosan belebőfögve az orrába. „Nem is mondd!” ziháltam.

„Igen, mondjuk, és nekünk három dollárt kell fizetnünk Wingate—nek. Ebből elég jó üzletet fog csinálni.”

“De hogyan fedezte fel, hogy mi vagyunk az — az alakok?” kérdeztem,

mechanikusan idézve a Rivermouth Barnacle—ból.

„Hát meglátott minket, hogy elvittük az öreg hajót, az átkozott! Ezt próbálta eladni tíz éve. Most minket adott el neki. Amikor látta, hogy kicsúsztunk a Hűtőházból, egyenesen elment, és megírta a hirdetést, amiben öt dolláros jutalmat ajánlott fel. bár jól tudta, ki vette el a kocsit, mert még mielőtt a lap nyomtatásra került, elment az apámhoz, hogy megbeszélje az ügyet. Vajon nem volt mérges a kormányzó! De mindent elintéztünk, mondom neked. Tizenöt dollárt fizetünk Wingate—nek az öreg kocsért, amit nemrég még el akart adni hetvenöt centért, és nem tudott. Ez egy igazi átverés. De a vicces rész még csak most jön.”

„Ó, van benne vicces rész, ugye?” jegyeztem meg keserűen.

„Igen. Amikor Bill Conway látta a hirdetést, tudta, hogy Harry Blake vágta azt a H betűt az a padra; úgyhogy rohan fel Wingate—hez — kedves tőle, ugye? — és igényt tart a jutalomra. »Túl késő, fiatalember,« mondja az öreg Wingate, »a bűnösök már felfedezésre kerültek.« Látod, az Okoskodó semmiképpen sem szándékozott megfizetni azt az öt dollárt.”

Jack Harris kijelentése enyhítette a lelkeimen nyugvó súlyt. A Rivermouth Barnacle cikke új megvilágításba helyezte az ügyet előttem. Sikkasztást követtem el meggondolatlanul. Bár az érintett vagyontárgy értéktelen volt, világosan tévedtünk, amikor megsemmisítettük. Ugyanakkor Mr. Wingate hallgatólagosan jóváhagyta a tettet, azzal hogy nem akadályozta meg, mikor könnyedén megtehetette volna. Engedte, hogy vagyonát elpusztítsák azért, hogy jelentős nyereséget érhessen el.

Anélkül, hogy többet várnék, egyenesen a kapitányhoz mentem, és hátramaradt három dolláromat tette az ölébe, bevallva a múlt éjszakai tranzakcióm részvételét.

A kapitány hallgatott, és mély csendben elfogadta a bankjegyeket, szó nélkül eltávozott. A reggelinél saját szeszélyes módján büntetett meg, mert éppen akkor, amikor lelkeimet kínozta a Rivermouth Barnacle kivonatainak olvasásával, nemcsak mindent tudott a máglyáról, hanem ki is fizette Ezra Wingate—nek a három dollárt. Ilyen volt az öreg szélhámos kettős játszámja.

Azt hiszem, a kapitánynak jogában állt megtartani a zsebpénzemet, további büntetésként, bár annak későbbi birtoklása könnyíthetett volna egy nehéz helyzetemen, ahogy azt az olvasó később látni fog. Vidám szívvel és egy nagy darab könnyűfával tértem vissza barátaimhoz az istállóudvarba, ahol a bajunk végének ünneplését két csomag petárdával ünnepeltük meg egy üres

borosdobozban. Hatalmas lárma volt, de valahogy nem sikerült teljesen kifejezni az érzéseimet. Az a kis rézből készült pisztoly jutott eszembe a hálószobámban. Nem tudom hány hónapja volt már töltve, mielőtt elhagytam volna New Orleans—t, és most volt az ideje, ha valaha, hogy elsüssem. A muskátlik, blunderbussok és pisztolyok éledeztek fel élénk tevékenységbe az egész városban, és a puskaapor szaga, amely a levegőben lebegett, megőrijtett, hogy valami tiszteletreméltót adjak hozzá az általános lárma zajához.

Amikor előkerült a pisztoly, Jack Harris megvizsgálta a rozsdás csappantyút, és megjósolta, hogy nem fog felrobbanni.

"Nem számít," mondtam, "próbáljuk ki."

Egyszer már elsütöttem a pisztolyt titokban New Orleans—ban, és emlékezve arra, milyen hangot adott ki akkor, szorosán becsuktam mindkét szemem, ahogy megnyomtam a ravaszt. A kalapács tompa, halott hangon kattant a csappantyún. Ezután Harris megpróbálta; aztán Charley Marden; aztán újra én vettem át, és három vagy négy próbálkozás után már majdnem fel akartam adni a rossz ügyet, amikor a makacs dolog hatalmas robbanással eldurran, majdnem kitépve a karomat a helyéről. A füst eloszlott, és ott álltam, a pisztoly tokját görcsösen markolva a kezemben — a cső, a zár, a ravasz és a töltőkanál pedig eltűntek a levegőbe.

"Meggértődtél?" kiáltották a fiúk, egyszerre.

"N—nem" válaszoltam bizonytalanul, mert a robbanás kissé zavarba hozott.

Amikor rájöttem a katasztrófa természetére, a bánatom túlzott volt. Nem tudom, mi vezetett oda, hogy ennyire nevetséges dolgot tegyek, de komolyan eltemettem az én kedves pisztolyom maradványait a hátsó kertünkben, és a kis sír felett egy párkányt állítottam fel azzal a kijelentéssel, hogy "Mr. Barker, korábban New Orleans—i, véletlenül elhunyt 18— július 2—án, második életévében." Binny Wallace, aki éppen a helyszínre érkezett a katasztrófa után, és Charley Marden (aki nagyon élvezte a gyászmenetet), velem együtt volt a fő gyászoló. Én részemről nagyon őszinte voltam.

Amikor elindultam szomorú hangulatban a kertből, Charley Marden megjegyezte, hogy nem lepődne meg, ha a pisztoly marka gyökerezik és mahagónifává vagy valamivé nőne ki. Azt mondta, egyszer ültetett egy régi puska markát, és rövidesen sok hajtás tört fel! Jack Harris nevetett; de sem én, sem Binny Wallace nem vette észre Charley gonosz tréfáját.

Most a csapatunkhoz csatlakozott Pepper Whitcomb, Fred Langdon és más elvetemült karakterek, akik a téren felé tartottak, ami mindig is nyüzsgött,

amikor nyilvános ünnepek zajlottak. Mivel éreztem, hogy még mindig szegényben vagyok a Kapitánynál, úgy gondoltam, hogy taktikás lenne megkérni az engedélyét, mielőtt csatlakozom a fiúkhoz.

Valami habozva beleegyezett, tanácsolva, hogy ügyeljek rá, hogy ne kerüljek előre a lőfegyverek elé. Egyszer még mechanikusan bedugta az ujjait az ingzsebébe, és félrehúzott néhány dollárost, majd lassan visszatolta őket, amint az igazságérzet felülkerekedett a kedélyességén. Azt hiszem, hogy az öreg úr szívét szúrta meg, hogy köteles volt kizárni a zsebpénzemből. Tudom, hogy az enyémet szúrta meg. Mindazonáltal, amikor éppen keresztülhaladtam a folyosón, Miss Abigail, nagyon súlyos arc kifejezéssel, a kezembe csúsztatott egy vadonatúj negyeddollárost. Akkoriban még ezüstpénzt használtunk, hála az égnek!

Nagy volt a nyüzsgés és zűrzavar a téren. Apropos, nem tudom, miért nevezték ezt a nagy nyitott területet térenek, hacsak nem azért, mert ovális volt — egy ovális, amelyet fél tucat utca torkolt, most pedig tömegesen voltak benne a városiak és a vidéki emberek; hiszen Rivermouth július negyedikén a környező falvak lakosainak központja volt.

A téren egyik oldalon húsz—harminc sátor sorakozott félkör alakban, színes zászlókkal díszítve, citromadéval, gyömbérrel és magos süteményekkel csábítva. Itt—ott asztalok voltak, ahol meg lehetett vásárolni a kisebb tűzijátékokat, mint például tűzkerék, kígyók, kétfejűek és garancia alatt álló gyújtópont. A közeli házak többsége szép díszleteket mutatott be, és minden olyan utcán, amely kinyílt a téren, fenyőből és örökzöldből készült boltív húzódott, amely tele volt hazafias mottókkal és papír rózsákkal.

Amikor megérkeztünk a helyszínre, zajos, vidám és káprázatos volt a látvány. A folyamatos kisebb fegyverek zaja, a Malom—gátban tüzelő tizenkét fontos ágyú dübörgése, és az egyidejűleg csengő templomharangok ezernyi zölddel övezett szóda volt — hogy a most eldobott kis darabok közül néhányat említsek —, elég volt valakit tébolyba kergetni. Két—három órán keresztül szórakoztunk, a tömegben ide—oda ugrándozva és tüzet vetve. Egy órakor az Úr Hezekiah Elkins felszállt a téren középen elhelyezett emelvényre, és egy beszédet mondott, amelyre az "állampolgártársai" nem igazán figyeltek, mivel mindent meg kellett tenniük, hogy elkerüljék a házak tetején álló rosszfiúk által rájuk szabadított jégcsapokat.

Apró csoportunk, amely időközben felvett új tagokat, nem hagyta magát meggyőzni az ékesszólás által, és egy sátor felé húzódott a tömeg peremén, ahol gyökér sört fogyasztottunk két centért egy pohárért. Emlékszem, milyen hatást

gyakorolt rám a sátorot beborító plakát:

GYÖKERES SÖRT ITT ÁRULNAK

Úgy tűnt nekem, hogy a tömör kifejezés és költészet tökéletesítése. Mi lehetne tömörebb? Nincs szó feleslegesen, és mégis minden teljesen kifejeződik. A rím és ritmus hibátlan. Egy kellemes költő készítette ezeket a verseket. Ami a sört illeti — azt hiszem, az a minden gonosz gyökere! Egy pohárnyi már fél napig tartó folyamatos fájdalmat biztosított.

Az én bőkezűségem hatására Charley Marden, mert én fizettem a sört, hamarosan meghívott minket egy fagylalttal a Pettingil szalonban. Pettingil a Rivermouth Delmonicoja volt. Hópehely és cukrászati termékekkel látta el a felsőbb osztályú bálokat és partikat, és nem vetette meg, hogy a szalon élén álljon ugyanazon eseményeken; mert Pettingil hegedűn játszott, ahogyan Pepper Whitcomb fogalmazott, „mint az Ördög”.

Pettingil cukrászdája a Willow és High Streets sarkán állt. A szalon, amelyet egy három lépcsős lépcső választott el az üzlettől, és amelynek bejáratát fakó vörös drapériával borított ajtó ékesítette, titokzatos és elszigetelt légkörrel bírt, ami egészen elbűvölő volt. Négy ablaka, szintén drapériával ellátva, az oldalsó utcára nézett, és jó kilátást biztosított Marm Hatch hátsó udvarára, ahol számos megmagyarázhatatlan ruha szokott szélben keringeni.

Ekkor éppen szünet volt a fagylaltüzletben, ebéidő volt, és a szalon üres volt. Amikor leültünk a legnagyobb márvány tetejű asztal köré, Charley Marden férfias hangon tizenkét hatfilléres fagylaltot rendelt, „eper és verneller keverékét”.

Ez volt egy lenyűgöző látvány, az a tizenkét hűvös pohár, amint egy tálán belépett a szobába, a vörös és fehér krém, amely mindegyik pohárból emelkedett, mint egy templomtorony, és a kanál nyele, amely az apextől úgy lőtt fel, mint egy toronyhegy.

Kételkedem abban, hogy a legfinomabb ízlelőbimbóval rendelkező személy meg tudná különböztetni, becsukott szemmel, melyik a vanília és melyik az eper; de ha most ebben a pillanatban szert tudnék tenni egy olyan krémmre, mint amilyen az volt, öt dollárt adnék érte, még ha csak nagyon kis mennyiségről is lenne szó.

Ismét nekiálltunk nagy lelkesedéssel, és olyan egyenletesen fogytak el a kremlerünk, hogy a kanalak csörögtek a poharakban, mintha egy kanalat használtunk volna.

„Hozzatok még!” kiáltotta Charley Marden, mintha Aladdinként rendelne egy

újabb hordó gyöngyöt és rubint. „Tom Bailey, mondd meg Pettingilnek, hogy küldjön be még egy kört.”

Elhitték volna a füleim? Ránéztem, hogy lássam, komolyan beszél—e. Komolyan gondolta. Egy pillanat múlva már a pulton hajoltam, utasításokat adva a második adag elkészítéséhez. Úgy gondolva, hogy nem lesz különbség egy ilyen pompás ifjú szubrétnek, mint Marden, megengedtem magamnak, hogy ezúttal kilences krémeket rendeljek.

Visszatérve a bárba, mi volt a borzalom, hogy üres! Ott álltak a tizenkét felhős pohár, kör alakban a ragacsos márványlapra állítva, és nem volt látható egyetlen fiú sem. Az ablakpárkányon elengedő kezek magyarázták a dolgokat. Áldozattá váltam.

Nem maradhattam, hogy szembenézzek Pettingillel, akinek borsos természete jól ismert volt a fiúk között. Nem volt egy fillér sem a zsebemben, hogy kiengeszteljem. Mit csináljak? Hallottam a közelő poharak csörömpölését – a kilences krémekét. Az egyik ablakhoz rohantam. Csak öt láb volt a földre. Kidobtam magam, mintha egy régi kalap lennék.

Lépéseim elhalkultak a magas utca felé száguldva, a Willowon keresztül, és éppen a Brierwood helyre fordulva, amikor számos hang, amelyek segítségért kiáltottak hozzám, megállították előrehaladásomat.

“Vigyázz, te bolond! A repesz! A repesz!” — üvöltöttek a figyelmeztető hangok. Több férfi és fiú állt az utca tetején, örült mozdulatokkal arra figyelmeztetve, hogy kerüljem el valamit. De nem láttam repeszt, csak az utca közepén egy átlagos lizsthordó állt, amelyet, ahogy rámeredtem, hirtelen felröppent a levegőbe egy hatalmas robbanással. Éreztem, ahogy erősen felemel, és semmi másra nem emlékszem, csak arra, hogy ahogy fölemelkedtem, megpillantottam, ahogy Ezra Wingate az üzlete ablakán át kósza szellemként lesi a helyzetet.

A repesz, amely szerencsétlenségemet okozta, egyáltalán nem volt rendes repesz, hanem csak néhány uncia puskapor volt egy üres hordó alatt, lassú gyufával meggyújtva. Azok a fiúk, akiknek nem volt pisztolyuk vagy ágyújuk, általában ilyen módon égették el a lőporukat.

A következőkben leírtakról csak pletykáim vannak, mert eszméletlen voltam, amikor az emberek felvettek és hazavitték egy Pettingil's söröző tulajdonosától kölcsönzött hordágyon. Azt hitték, hogy megöltek, de szerencsére (legalábbis nekem szerencsére) csak megrázkódtam. Félálomás állapotban feküdtem egészen az esti nyolc óráig, amikor megpróbáltam beszélni. Abigail kisasszony,

aki az ágy mellett virrasztott, lehajtotta a fülét az ajkaimhoz, és ezzel a figyelemreméltó kijelentéssel üdvözölt: "Eper és verneller keverék!"

"Irgalmazzon nekünk! Mit mond ez a fiú?" kiáltotta Miss Abigail.

"GYÖMBÉRSÖRITTITEL!"

Ez a felirat egy háromszög alakú palánkról van másolva, amely még mindig fennmarad a Nutter ház padlásán.

Ház, együtt a pisztoly markolatával, amelyet később kiástak egy halottvizsgálatra.

Fejezet Kilenc — Az R. M. C.—vé Válok.

Tíz nap alatt annyira felgyógyultam sérüléseimből, hogy vissza tudtam térni az iskolába, ahol egy ideig hősnek számítottam, amiért felrobbantottak. Miből nem csinálunk hőst? Az osztályokban az azt megelőző hét folyamán uralkodó zűrzavar lecsillapodott, és semmi sem maradt a frissen lezajlott ünnepek emlékét, kivéve, hogy Pepper Whitcomb—nak és nekem feltűnően hiányoztak a szemöldökeink.

Augusztusban két hetes szünetünk volt. Ebben az időben lettem a Rivermouth Centipedes tagja, egy titkos társaság, amely tizenkét Temple Grammar School fiúból állt. Ez egy kitüntetés volt, amit régóta vágytam, de mint új fiú, csak akkor engedtek be a testvériségbe, amikor karakterem teljesen kifejlődött.

Ez egy igen kiválasztott társaság volt, aminek célját sosem sikerült kifürkészni, bár az otlétem hátralévő részében aktív tagja voltam, és egy időben a F. C., azaz Első Centipede nehéz tisztségét is betöltöttem. Minden választott tag viselt egy rézpenny (valamilyen okkult kapcsolat kialakulása egy—egy rézpénz és a nyakába akasztott százlábú között). A kitüntetéseket a bőrünk közvetlenül alatt viseltük, és azokat egy nap, miközben a Grave Point—on fürödtem Jack Harris—szel és Fred Langdon—nal, láttam meg először, és kíváncsiságomat a legmagasabbra csigázta ezeknek a különös jelvényeknek a látványa. Amint megtudtam a fiúk klubjának létezését, persze azonnal kész voltam meghalni érte, hogy csatlakozhassak hozzá. Végül engedélyezték, hogy csatlakozzak.

Az beavatási ceremónia Fred Langdon pajtájában zajlott, ahol olyan kihívásoknak vetettek alá, amelyek nem voltak számítva egy gyávább fiú idegeinek megnyugtatóására. Mielőtt a Varázsgrottaba vezettek volna – ez volt a barátom faházának galériájának szerény neve – a kezeimet szorosan

megkötötték, és a szemeimet vastag selyem zsebkendővel fedték le. A lépcső fejénél egy felismerhetetlen, rekedt hangon azt mondták nekem, hogy még nem késő visszavonulni, ha fizikailag túl gyengének érzem magam a szükséges kínok elviseléséhez. Azt válaszoltam, hogy nem vagyok túl gyenge, egy hangnemben, amit határozottnak szántam, de amely, ellenemére, mintha a gyomrom mélyéről jött volna.

"Jól van!" mondta a rekedt hang.

Nem voltam annyira biztos ebben; de miután elhatároztam, hogy Centipede leszek, Centipede—nek kellett lennem. Más fiúk is átesnek a megpróbáltatáson és túlélnek, miért ne lehetnék én is?

Ezt az előzetes vizsgálatot követően hosszú csend következett, és azon tűnődtem, mi következik majd, amikor egy pisztolylövés a fülem mellett megsüketített egy pillanatra. Az ismeretlen hang ezután arra utasított, hogy tegyek tíz lépést előre, és álljak meg a "halt" szóra. Tíz lépést tettem, majd megálltam.

"Vereséget szenvedett halandó," mondta egy második rekedt hang, még rekedtebb, ha lehetséges, mint az első, "ha még egy hüvelykkel előrébb léptél volna, elmerültél volna egy háromezer láb mély szakadékban!"

Természetesen visszahőköltem ennek a barátságos információnak a hallatán. Egy kétágú eszköz, nyilvánvalóan egy vasvilla, finoman megállította visszavonulásomat. Ezután vezettek még néhány másik szakadék széléhez, és utasítottak, hogy lépjek át sok veszélyes szakadékon, ahol az eredmény azonnali halál lett volna, ha a legkisebb hibát is elkövetem. Elmulasztottam megemlíteni, hogy a mozgásaimat különböző részeiből sötét morajok kísérték a barlangban.

Végül egy meredek deszkán felvezettek, ami nekem felbecsülhetetlen magasságnak tűnt. Itt álltam lélegzetvisszafojtva, miközben a szabályzatot hangosan felolvasták. Egy ember agyából sosem született volna ki rendkívülibb törvénykönyv. Azok a büntetések, amelyeket az alávaló lényre ródtak, aki felfedné a társaság bármely titkát, elegendőek voltak ahhoz, hogy megdermedjen a vér az ereimben. Egy második pisztolylövés hallatszott, azon valami, amire álltam, recsegve süllyedt el a lábam alatt, és körülbelül két mérföldet zuhantam, amennyire csak kiszámíthattam. Ugyanebben a pillanatban a kendőt lekapkodták a szemeimről, és egy üres hordóban találtam magam, tizenkét maszkos, fantasztikusan öltözött alak között. Az egyik összeesküvő valóban rémisztő volt, egy lábosval a fején és egy tigrisbőr szánkóbundával a vállán. Alig kell mondanom, hogy semmi nyoma sem volt annak a félelmetes szakadéknak, amelyek fölött oly óvatosan áthaladtam. Az emelkedésem a hordó

tetejére vezetett, a leereszkedésem pedig annak aljára. Kéz a kézben tartva és egy alacsony siratóénekekkel, a Titokzatos Tizenkettő körbejárt körülöttem. Ezzel lezárult a ceremónia. Vidám kiáltással a fiúk levették a maszkjaikat, és hivatalosan bejelentették, hogy most már hivatalosan a R. M. C. tagja vagyok.

Később sok mulatságot szereztem a klubban, mert ezek a beavatások, ahogyan elképzelheted, néha igen komikus látványt nyújtottak, különösen, ha a centipede—tiszteletre vágyó jelölt félénk volt. Ha a legkisebb rémületét is megmutatta, biztos volt benne, hogy kegyetlenül becsapják. Az egyik későbbi trükkünk — egy saját alázatos ötletem — az volt, hogy kérjük a bekötött szemű jelöltet, hogy tartsa ki a nyelvét, amire az Első Centipede halkán azt mondta, mintha nem a jelölt fülébe szólna: "Diabolus, hozd el nekem a vörös forró vasat!" Az a sebesség, amellyel az a nyelv eltűnt, egyszerűen nevetséges volt.

Az üléseinket különböző pajtákban tartottuk, nincs meghatározott időközönként, hanem ahogyan a körülmények sugallják. Bármelyik tagnak joga volt összehívni egy ülést. Minden olyan fiú, aki nem jelentkezett be, egy centet fizetett büntetésként. Amikor egy tagnak oka volt azt gondolni, hogy egy másik tag nem tud részt venni, összehívott egy ülést. Például azonnal, miután megtudtam Harry Blake dédnagyapjának haláláról, kihirdettem egy ülést. Ezekkel az egyszerű és ügyes intézkedésekkel a kincstárunkat virágzó állapotban tartottuk, olykor akár egy dollár és húszöt centtel a készleten.

Elmondtam, hogy a társaságnak nincs különleges célja. Igaz, köztünk volt egy hallgatólagos megállapodás, hogy a Centipedesnek minden helyzetben ki kell állnia egymásért, bár nem emlékszem rá, hogy ténylegesen ezt tették volna; de ennél több célunk nem volt, hacsak nem az, hogy testként ugyanazt az mennyiségű kárt okozzuk, amit egyéni szinten is biztosan tennénk. A Rivermouth—i szigorú és lassú emberek megtévesztése gyakran az örömünkre szolgált. Néhány csínytevésünk olyan hírnevet szerzett nekünk a városiak körében, hogy azt hitték, nagy szerepünk van minden bajban, ami a helyen történik.

Egy reggel, körülbelül egy hétvel azután, hogy felvettek a titkos rendbe, a csendes polgárok arra ébredtek, hogy az összes főutcák táblái éjszaka helyet cseréltek. Azok, akik bizakodva aludtak el a Currant térben, a Honeysuckle teraszon nyitották ki a szemüket. A város északi végén a Jones Avenue hirtelen a Walnut Street lett, és a Peanut Street sehol sem volt. A zűrzavar uralkodott. A városi hatóságok azonnal kezébe vették az ügyet, és hat Temple Grammar School fiút idéztek meg a bíró Clapbam elé.

Könnyes szemekkel cáfoltam minden tudásomat nagyapámnak a tranzakcióról, eltűntem a családi körből, és csak késő délután tartóztattak le,

amikor a Kapitány szégyenletesen kihúzott a szénaboglyából, majd, inkább holtan, mint elevenen, elvezetett bennünket Clapham igazságügyi irodájába. Itt találkoztam öt másik sápadt bűnőssel, akiket különböző szénakészletekből, padlásokról és tyúkólakból halásztak elő, hogy megfeleljenek az elégedetlen törvények követeléseinek. (Charley Marden magát egy kavicsrakásban rejtette el az apja háza mögött, és úgy nézett ki, mint egy frissen felásott múmia.)

Ellenünk semmilyen bizonyíték nem volt; sőt, az elkövetéstől teljesen ártatlanok voltunk. A tréfa, ahogyan később kiderült, a kikötött katonákat szórakoztatta a kikötőben állomásozó erődön. Az őrizetünkért Conway Mester volt felelős, aki ravaszul ejtett megjegyzést, Selectman Mudge fülébe súgva, miszerint "a fiatal Bailey és az öt pajtása valamit tudhat azokról a táblákról". Amikor felszólították, hogy igazolja az állítását, jóval jobban meg volt rémülve, mint a Centipedes, bár azok készen álltak a sarukba süppedni.

A következő ülésünkön egyhangúlag döntöttük el, hogy Conway ellenségeskedését nem hagyjuk szó nélkül. Megpróbált minket feljelenteni a postakocsis ügyben; önként vállalkozott arra, hogy Pettingil "kis számláját" — huszonöt fagylaltért — elvigye Charley Marden apjához; és most azért szólaltatott meg bennünket Clapham igazságügyi előtt, egy egyenlőtlen és fájdalmas vád alapján. Sok zajos vita után megegyeztünk egy megtorlási tervben.

A városban volt egy bizonyos karcsú, szelíd gyógyszerész, Meeks úr. Általában úgy hírlett, hogy Meeks úrnak homályos vágya van házasodni, de mivel félnék és tétova fiatalember volt, hiányzott neki a morális bátorság. Ugyanakkor jól tudott volt, hogy Widow Conway nem temette el szívét az elhunyt férjével. Ami az ő félnétségét illeti, az nem volt olyan egyértelmű. Valójában az ő figyelmei Meeks úr felé, akinek édesanyja is lehetett volna, olyan jellegűek voltak, hogy nem lehetett félreérteni, és senki más nem is tévesztette félre, csak maga Meeks úr.

A widow (özvegy) varrodát üzemeltetett otthonában a sarkon, ahol Meeks úr gyógyszertárától átellenes oldalon volt, és éberem figyelt minden olyan fiatal hölgyet, aki Dorothy Gibbs Hölgyintézetéből látogatta a boltot szódavízért, savas cseppekért és krétaért. Délután a widow (özvegy) általában az ablakában ült, szépen felöltözve, átküldve pusztító pillantásokat az utcán túlra — a műről készült rózsák a kalapjában és egész elmerengő módja annyit mondott, mint egy receptcímke: „Azonnal bevehető!” De Meeks úr nem vette észre.

Az úrhölgy szerelmeskedése és az úr vakságának a város minden varrókörében ügyesen kezelt témák voltak. Ezek a szerencsétlen egyének révén

terveztük megütni a közös ellenséget. Három madarat egy kövön megölni nem felelt meg véres szándékunknak. A widow (özvegy) iránti ellenszenvünk nem annyira sentimentális volta miatt volt, hanem mert Bill Conway anyja volt; Meeks úr iránti ellenszenvünk nem azért volt, mert az ízesítéseivel egyforma volt, hanem mert az özvegy szerette őt. Bill Conway iránt magáért gyűlöltünk.

Egy szeptemberi sötét szombat este későn vittük végbe tervünket. A következő reggel, amikor az rendes polgárok az özvegy házában elhaladtak az egyház felé, az átellenes sarokon általában álló aranyozott mozsár és reszelő felett megkönnyebbülten látták, míg azok az utcán arra járók, akik a patikus ablakredőnyeikhez voltak közelebb, egyenlőre mulattak és felháborodtak egy feliratot látva:

Szabó keres!

A tréfa pimasz okosságát (amit nem lennének hajlandó védeni) azonnal felismerték. Mint a tűz, terjedt el a városon, és habár a mozsár és a felirat hamarosan eltávolításra került, a győzelmünk teljes volt. Az egész közösség kacagott, és részvételünk az esetben látszólag gyanútlan volt. Azok a gonosz katonák voltak az erődben!

Fejezet Tíz — Összecsapok Conway—val

Azonban volt egy személy, aki erősen gyanította, hogy a Centipedes részt vett az ügyben; és ez a személy Conway volt. A vörös haja úgy tűnt, élénkebb pirosra változik, és sápadt arca mélyebb sápadtra, amikor másnap az iskolában lopva pillantottunk rá a tábláink tetejéről. Tudta, hogy figyel minket, és különféle grimaszokat vágott, és fenyegető módon ráncolta homlokát a számok felett.

Conway—nak egyedi tehetsége volt — azt, hogy képes volt akaratlag kiugratni az ujjait. Néha, amikor a tanulásba mélyedt, vagy a felelés során ideges lett, tudattalanul végezte el a mutatványt. Ezen a reggelen egész idő alatt megfigyelték, hogy az ujjai krónikus kiugrásban vannak, ami a tulajdonos nagy szellemi izgalomra utalt. Teljesen számítottunk rá, hogy szünetben kitör belőle valami; de a szünet nyugodtan telt el, kisebb csalódásunkra.

Az délutáni tanítási idő végén az történt, hogy Binny Wallace és én, mivel belefolytunk a latin feladatunkba, az iskolában maradtunk, hogy frissítsük fel

emlékezetünket Andrews úr zavarba ejtő rendhagyó igéinek egy oldalával. Binny Wallace hamarosan befejezte a feladatát, és elbocsátották. Én néhány perccel később követtem, és amikor beléptem az udvarra, láttam a kis barátomat, mintha az kerítéshez tapadt volna, és Conway előtte állt, készen arra, hogy megcsapja a felfordított, védtelen arcot, amelynek gyengédsége minden karot megállított volna, kivéve egy gyávaét.

Seth Rodgers, mindkét kezével a zsebeiben, lustán dőlt a kút ellen, élvezve a szórakozást; de amikor látott, ahogy átsuhanok az udvaron, a könyveimet a levegőbe forgatva, mint egy parittyát, harsányan kiáltott:

"Vigyázz, Conway! Itt van a fiatal Bailey!"

Conway épp időben fordult meg, hogy a vállára kapja azt a ütést, amit a fejének szántam. Előrehajolt az egyik hosszú karjával — olyan karjai voltak, mint egy szélmalomnak, az a fiú —, és megragadta a hajamat, egészen tisztességes mennyiséget tépve ki belőle. A könnyek a szemembe szöktek, de ezek nem a vereség könnyei voltak; ezek csak az önkéntelen hódolat voltak, amit a természet fizetett a távozott hajért.

Egy másodperc alatt a kis dzsekim a földön feküdt, és az óvatosan az egyik lábamon állva, a jobb lábamat könnyen pihentetve, szemem szilárdan Conwayén tartva, mindent követtem, amit hűen követtem Phil Adams utasításai szerint, akinek az apja előfizetett egy sportlapra.

Conway is szintén védekező állásba helyezte magát, és ott álltunk, mozdulatlanul egymást bámulva, egyikünk sem hajlandó kockáztatni a támadást, mindketten éberek maradva az ellenállásra. Az elképesztő pozícióban talán sosem lett volna vége, ha közbe nem jönnek.

A nagyobb diákok számára szokás volt, hogy az iskola után visszatérjenek az udvarra, és naplementéig baseballt játsszanak. A város hatóságai megtiltották a labdajátékot a téren, és mivel más elérhető hely nem volt, a fiúk kényszerűségből az iskolaudvarra tértek vissza. Éppen ebben a válságos pillanatban egy tucat vagy annyi templáros lépett be az iskola kapuján, és látták egy pillantás alatt Conway és az én harci helyzetünket, eldobták az ütőt és a labdát, és odarohantak azon a pontra, ahol álltunk.

"Verekedés van?" kérdezte Phil Adams, aki frissességünk alapján látta, hogy még nem kezdtünk el dolgozni.

"Igen, verekezés van" — válaszoltam —, "hacsak Conway nem kéri fel Wallace—tól a bocsánatot, ígéri, hogy soha többé nem fog zaklatni — és

visszatenni a hajamat!" Ez utolsó feltétel kissé megrendítő volt.

“Semmit sem fogok csinálni,” mondta Conway, mogorván.

"Akkor a dolognak folytatódnia kell" — mondta Adams méltóságteljesen. "Rodgers, amennyire én értem, a másodikod, Conway? Bailey, gyere ide. Mi a balhé?"

"Binny Wallace—t veri volt."

"Nem, nem voltam," szakított közbe Conway, "de meg akartam verni, mert tudja, ki tette Meeks mozsarát az ajtónkra. És elég jól tudom, ki tette; az a sunyi kis mulattos!" mutatott rám. "Ó, az ég szerelmére!" kiáltottam, vöröslődve az sértéstől.

"Higgadtan kell maradni" — mondta Adams, miközben egy kendőt kötött a fejemre, és gondosan eltakargatta a hosszú csücsörésző hajszálakat, amelyek kísérteties előnyt kínáltak az ellenfélnek. "Ki hallott már olyan srácról, aki ilyen hajjal nekimegy egy küzdelemnek!" morogta Phil, meghúzva a kendőt, hogy meggyőződjön róla, hogy biztonságosan van—e kötve. Ezután kiengedte a nadrágom gallérját (szorítót), és szorosán a csípőm fölé kötötte. "Nos, hát, kis kakas, soha ne mondj le!"

Conway nyilvánvaló kételyekkel szemlélte ezeket az üzleties előkészületeket, mert odahívta Rodgers—t a oldalához, és hasonló módon öltözött fel, bár a haja olyan rövidre volt nyírva, hogy még a csipesszel sem lehetett volna megfogni.

"Készen áll a fiúd?" kérdezte Phil Adams, Rodgers—hez szólva. "Kész!"

"Tartsd háttal a kapunak, Tom" suttogta Phil a fülembe, "és a nap lesz a szemedbe."

Lám minket újra szemtől szembe, mint Dávidot és a filiszteust. Nézd meg minket akármennyi ideig; mert ez az egész, amit látni fogsz a küzdelemből. Azt gondolom, hogy az kórház jobb leckét ad, mint a csatatér. Elmesélem neked a fekete szememről és a duzzadt ajkamról, ha akarod; de a küzdelemről egy szót sem.

Tőlem nem kapsz leírást róla, egyszerűen azért, mert azt hiszem, hogy nagyon gyenge olvasnivaló lenne, és nem azért, mert azt tartom, hogy a lázadásom Conway zsarnoksága ellen indokolatlan volt.

Hosszú hónapokon keresztül békés türelemmel tűrtem Conway üldöztetéseit. Majd kizárhattam volna magam, ha fellebbezek Grimshaw úrhoz; de egyetlen

fiú sem tehetette ezt meg a Temple Grammar Schoolban anélkül, hogy meg ne veszítette volna a tekintélyét. Az, hogy ez igazságos volt—e vagy sem, nem számít, mivel ez így volt — a hely hagyományos törvénye. Az a személyes kényelmetlenség, amit a kínozóm okozott nekem, semmi volt ahhoz a fájdalomhoz képest, amit nekem közvetve okozott a kitartó kegyetlenségével Binny Wallace iránt. Hiányzott volna belőlem a tyúk szelleme, ha nem vettem volna védelmet. Örülök, hogy szembenéztem Conway—vel, és nem kértem kegyelmet, és örülök, hogy örökre megszabadultam tőle. Örülök, hogy Phil Adams megtanított boxolni, és azt mondom minden fiatalnak: Tanulj meg boxolni, lovagolni, evezni és úszni. Eljöhét az az alkalom, amikor ezek közül az egyik vagy másik tényleg hasznodra válik.

Az egyik legjobb fiúknak írt könyvben (1) ezek a szavak találhatóak: „Tanuljatok bokszolni, ahogy tanultok krikettezni és focizni. Egyikőtök sem lesz rosszabb, de sokkal jobb lesz, ha jól megtanul bokszolni. Ha soha nem kell komolyan használnod, nincs olyan testmozgás a világon, ami ennyire jó lenne a hangulatnak és a hát és lábizmoknak.

„Ami a verekedést illeti, próbáld meg kikerülni, ha tudod, minden eszközzel. Amikor eljön az idő, ha valaha is eljön, hogy igent vagy nemet kell mondanod egy kihívásra a verekedésre, mondd nemet, ha tudsz — csak ügyelj arra, hogy magadnak is tisztában legyél azzal, miért mondd nemet. Ez a legnagyobb bátorság bizonyítéka, ha igazi keresztényi indíttatásból teszed. Teljesen helyes és indokolt, ha egyszerűen a fizikai fájdalom és veszély elutasítása miatt teszed. De ne mondj nemet azért, mert félsz egy veréstől, és mondd vagy gondold, hogy azért mondd nemet, mert istentől félsz, mert az sem keresztényi, sem becsületes. És ha mégis verekedsz, verekedj ki mindent; és ne add fel, amíg állsz és látsz.”

És ne add fel, amikor már nem látsz! Mert én is alig álltam, és egyáltalán nem láttam (az utolsó húsz másodpercben már a sulipumpát püföltem), amikor Conway visszavonult a harcterről. Ahogy Phil Adams odalépett, hogy kezét fogjon velem, egy határozott ütést kapott a gyomrába; mert még mindig bennem volt a harci kedv, és tévedtem, azt hitttem, ő az új ellenfelem.

Felismervén a hibámat, elfogadtam a gratulációit, azokat és a többi fiút, mosolyogva és vakon. Emlékszem, hogy Binny Wallace azzal akarta megköszönni, hogy odaadja a szilárd ceruzatartóját. A gyengéd lélek végigállta a küzdelmet, arca a kerítés felé fordítva, hallatlanul szenvedve.

Egy jó öblítés a pumpánál, és egy hideg kulcs a szememre felvive,

elképesztően felfrissített. Két—három iskolatárssal kísérvé sétáltam haza a kellemes őszi alkonyon át, bár megverték, de diadalittasan. Ahogy mentem, a sapkám egyik oldalra csúszott, hogy a hideg levegő ne kerülje be a szemembe, azt éreztem, hogy nemcsak az orromat követem, hanem annyira követem, hogy veszélyben vagyok rátaposni. Úgy tűnt, hogy az egész társaság számára elég orrom van. Bal arc is olyan volt, mint egy gombóc.

Nem tudtam megállni, hogy ne mondjam magamnak: "Ha ez a diadal, akkor mi van a másik fickóval?"

„Tom” — mondta Harry Blake habozva. „Nos?”

„Láttad, amint Grimshaw úr kinézett az iskolapad ablakából, éppen amikor elhagytuk az udvart?”

„Nem igazán? Tényleg?”

„Biztos vagyok benne.”

„Akkor láthatta az egész lárma.”

„Nem, nem látta” — vágott közbe Adams — „mert akkor rögtön megállította volna; de azt hiszem, látott téged a pumpa elleni támadásnál, amit rendkívül erőteljesen csináltál — és természetesen azonnal szagolta a bajt.”

„Nos, most már úgysem lehet segíteni” — gondolkodtam. „— Ahogy az majom mondta, amikor kiesett a kókuszpálmafa — tette hozzá Charley Marden, megpróbálva megnevetetni.

Korán sötétedett, amikor megérkeztünk a házhoz. Miss Abigail, amikor kinyitotta az elülső ajtót, hátrébb lépett a vidám megjelenésem láttán. Megpróbáltam rá édes mosolyogni, de a mosolygás, ahogy az megduzzadt arcomon végigfutott, és elenyészett, mint egy kimerült hullám az orromon, egy olyan kifejezést eredményezett, amelyet Miss Abigail azt állította, hogy csak egy kínai szobor arcán látott valaha.

Nagyon közvetlenül az öregember elé terelgetett a nappaliban. Kapitány Nutterként, családjunk elismert szakértő harcosaként, nem volt következetes a részemről való haragudás a Conway elleni verekedésért, és nem is volt hajlandó rá; mert a kapitány jól tudta, mennyi ideig tartott a türelmetlenség, amit ki kellett állnom.

„Ah, te gazember!” kiáltott fel az öregúr, miután meghallotta a történetemet. „Pont olyan vagy, mint én fiatalon — mindig valamilyen bajban vagy másban.

Azt hiszem, ez a családban fut.”

„Azt gondolom” — mondta Miss Abigail, arcának a legcsekélyebb kifejezésével — „hogy egy kanálnyi forró—tej...” A kapitány határozottan megszakította Miss Abigailt, arra utasítva, hogy kartondarabból és fekete selyemből készítsen egy árnyékot, amit a szememre köthet. Miss Abigail lehet, hogy azt a benyomást keltette, hogy ökölvívást választottam hivatásnak, mert hat ilyen vakítót készített.

— "Jó lesz őket otthon tartani" — mondja Miss Abigail, fanyar mosollyal.

Természetesen ilyen súlyos fegyelmezetlenséget nem hagyott figyelmen kívül Grimshaw úr. Mint ahogyan gyanítottuk, a verekedés záró jelenetét látta az iskolai ablakból, és másnap reggel, az imádságok után, nem voltam teljesen felkészülve, amikor Conway mester és én magunkat kihívták az íróasztalhoz a vizsgálatra. Conway, jobb orcáján egy máltai kereszt alakú sebtapasszal, és én a selyem tapaszommal a bal szememen, általános nevetést váltott ki a szobában.

„Csend!” mondta Grimshaw úr élesen.

Mivel az olvasó már tisztában van a Bailey kontra Conway ügy főbb pontjaival, nem fogom tovább beszámolni az eljárásról, csak annyit mondom, hogy Adams, Marden és több más diák tanúskodott arról, hogy Conway az én első napomtól kezdve folyamatosan kijátszott. Az ő tanúvallomásuk azt is mutatta, hogy Conway általában veszekedős típus. Rossz Conway—nak. Rodgers Seth, barátja részéről, bizonyította, hogy én adtam le az első ütést. Az rossz volt nekem.

„Ha szabad, uram” — mondta Binny Wallace, feljebb emelve a kezét, hogy szólhasson —, „Bailey nem a maga ügyében verekedett; az én ügyemben verekedett, és, ha szabad, uram, én vagyok az a fiú, akit hibáztatni kell, mert én voltam a baj okozója.”

Ezzel a történetben Conway kegyetlen bánásmódja a kisebb fiúk felé kiderült. Amint Binny elmesélte játszótársainak sérelmeit, saját panaszairól alig beszélve, észrevettem, hogy Grimshaw úr keze, talán maga előtt ismeretlenül, időnként könnyedén pihent Wallace napos haján. A vizsgálat befejeződött, Grimshaw úr gondolkodva támaszkodott az íróasztalra egy pillanatra, majd így szólt:

"Minden fiú ebben az iskolában tudja, hogy tilos verekedni. Ha egy fiú bántalmaz egy másikat az iskolaterületen belül, vagy az iskolai órák alatt, az az én dolgom, hogy elrendezzem. Az ügyet nekem kellett volna előterjeszteni.

Nem támogatom a pletykálkodást, egyáltalán nem ösztönzöm; de amikor egy tanuló rendszeresen üldözi az iskolatársát, egy főfiúnak be kellene számolnia nekem. Egy tanulónak sincs joga a törvényt saját kezébe venni. Ha valakinek verekednie kell, én vagyok az, akinek konzultálnia kell. Nem támogatom, hogy a fiúk verekedjenek; felesleges és nem keresztény. Ebben a konkrét esetben azt gondolom, hogy az iskola minden nagy fiúja hibás, de mivel a vétség mulasztás, és nem elkövetés, a büntetése csak a két vétségben elkövetett fiúra terjed ki. Conway elveszíti a szünetét egy hónapig, és Baileynak egy oldalt hozzáadnak a következő négy latin leckéjéhez. Most kérem Baileyt és Conwayt, hogy kézfogjanak az iskola jelenlétében, és ismerjék el sajnálatukat azért, ami történt."

Conway és én lassan és óvatosan közeledtünk egymáshoz, mintha egy újabb ellenséges ütközet szándékában lennénk. Kézfogást váltottunk a leghiggadtabb módon, amit elképzelni lehet, és Conway motyogta, "Sajnálom, hogy veled veszekedtem."

"Én azt hiszem, te vagy," válaszoltam szárazon, "és sajnálom, hogy meg kellett vernem téged."

"Menjenek a helyeikre," mondta Mr. Grimshaw, arcát félrefordítva, hogy elrejtse a mosolyát. Biztos vagyok benne, hogy az elnézésem nagyon jó volt.

Már sosem volt gondom Conway—vel. Ő és árnyéka, Seth Rodgers, sok hónapon keresztül tág kerülőt tettek meg velem. Binny Wallace sem volt további zaklatásnak kitéve. Miss Abigail egészségügyi raktárai, beleértve az opodeldoc palackot, sosem voltak szükségben. A hat fekete selyem tapasz, rugalmas szalaggal, még mindig a Nutter—ház padlásán lóg, várva, hogy ismét nehézségekbe ütközzek.

"Tom Brown iskolai napjai a Rugby-ban".

Fejezet Tizenegy — Minden a Cigánynőről

Az életem ezen folyamán a Rivermouth—ban furcsa lenne, ha nem szentelnék egy egész fejezetet a Cigánynőnek. Persze, voltak más kisállataim is; mert melyik egészséges fiú tudna hosszú ideig létezni az

állatok királyságában számos barát nélkül? Két fehér egereim is voltak, akik örökké átkúszkáltak egy karton kastélyból, és mászgáltak az arcomon, amikor aludtam. A rózsaszín szemű kis gazembereket a hálószobámban tartottam, Miss Abigail nagy bosszúságára, aki állandóan azt képzelte, hogy az egyik egér valahol az ő testében rejtegeti el magát.

Ezenkívül volt egy kutyám is, egy terrier, aki valamilyen kifürkészhetetlen módon összeveszett a holdal, és világos éjszakákon olyan kiabálást csapott a hátsó kertünkben, hogy végül kénytelenek voltunk magánvásáron eladni. Mr. Oxford, a hentes vásárolta meg. Protestáltam az egyezés ellen, és azóta, amikor Mr. Oxford üzletéből kolbászokat vettünk, mindig úgy tettem, mintha észlelném bennük Cato sérelmére utaló bizonyítékokat.

Madarakból sosem volt hiányom, verebek, bíbor kenceficek, cinkék, búvárpintyek, gyűrűs galambok és galambok. Egy időben egy disszolút régi papagáj társaságában vettem ki a részem, aki olyan borzasztóan beszélt, hogy a tiszteletes Wibird Hawkins, miután véletlenül behallgatott Poll szidalmazó képességeibe, "egy elítélt pogány"—nak nyilvánította, és tanácsolta a kapitánynak, hogy szabaduljon meg tőle. A papagájt egy pár teknős váltotta fel az én affektusomban; a teknősök helyét nyulak vették át; a nyulak pedig egy kis majom superioritásának engedtek, akit a kapitány nemrég egy afrikai partokról származó tengerészelettől vásárolt.

De a Cigánynő volt a legkedveltebb, sok rivális ellenére. Sosem unatkoztam vele. Ő volt a világ legokosabb kis dolga. Az ő igazi élete—és az, amelyhez végső soron jutott—az egy utazó cirkusz fűrészporos arénája volt. Neki semmi sem volt képtelenség, ami a három R—t illette: az olvasás, az írás és az aritmetika. A beszéd tehetsége nem volt meg neki, de a gondolkodás képessége igen.

Kis barátnőm természetesen nem volt mentes néhány kecses gyengeségtől, amelyek talán elválaszthatatlanok a női karaktertől. Nagyon csinos volt, és tudta. Szenvedélyesen szerette a ruhákat — amikor azt mondom, a legjobb felszerelését értem. Amikor ezt felveszi, a mutatványai és díszelgése alkalmanként nevetségesek voltak, bár a

hétköznapi hámjában elég méltóságteljesen közlekedett. Volt valami az emailből készült bőrben és az ezüstözött díszítéseiben, ami rezonált az ő művészeti érzékével. A haját fonatokba kötni és egy rózsa vagy ibolya kerülgetése a homlokába túl beképzeltté tette.

Volt még egy tulajdonsága, ami nem volt ritka a nemében. Szerette a fiatal emberek figyelmét, míg a lányok társasága unalmas volt neki. Szájukban húzta őket a kocsiban; de egyiküket sem engedte volna nyeregbe, az ötlet abszurd volt. Egyszer, amikor Pepper Whitcomb húga, minden figyelmeztetésünk ellenére, mert rátolakodott, a Gypsy egy kis dühös nyerítést adott, és pillanatok alatt feldobta az óvatos Emmát a feje fölé. De bármelyik fiúval szemben a kanca olyan volt, mint egy bárány.

A család többi tagjával szemben tanúsított viselkedése komikus volt. A kapitánynak egészséges tisztelete volt, mindig jó viselkedésű volt, amikor körülötte volt. Ami Miss Abigailt illeti, Gypsy egyszerűen nevetett rajta — szó szerint nevetett, az ajkait összehúzza, és az összes hófehér fogát mutatva, mintha valami Miss Abigailnél rendkívül nevetségesnek tűnt volna neki, Gypsynek.

Kitty Collins valamiért félhetett a pónitól, vagy úgy tett, mintha. A bölcs kis állat tudta ezt, természetesen, és gyakran, amikor Kitty a pajta közelében verte ki a ruhákat, a kanca szabadon volt az udvaron, gyors ugrásokat tett felé. Egyszer Gypsy az alsó sor lépcsőjéig követte Kittyt, felállva a hátsó lábaira, a szőrös lábait a levegőben hadonászva, és a fogai közé fogta a ruhacsipeszek kosarát.

A kert egy részét kapu választotta el a többitől, de a kapu nem volt ellenálló Gypsy ügyességével szemben. Tudott korlátokat leengedni, kilincseket felhúzni, zárat kihúzni, és mindenféle gombot elfordítani. Ez a képesség veszélyessé tette Miss Abigail vagy Kittynak, hogy bármit az ablak melletti konyhaasztalra hagyjanak. Egy alkalommal Gypsy behajolt és felfalt hat tojáskrémés pitét, amelyeket az ablak mellett hűlni hagytak.

Fiatal hölgyeményem különféle rosszaságairól szóló beszámoló vastag kötetet tenne ki. Egyik kedvenc trükkje az volt, ha arra kérték, hogy "séta legyen, mint Miss Abigail", egy kis csintalan járást vett fel, amely

annyira hű volt a természethez, hogy maga Miss Abigailnak is el kellett ismernie az utánzás ügyességét.

Az ötlet, hogy Gypsy—t egy rendszeres képzési programon keresztül vigyem keresztül, egy Rivermouth—ben évente megrendezett cirkuszlátogatásból származott. Ez a show többek között tartalmazott egy sor kiképzett Shetland—ponit, és elhatároztam, hogy Gypsy is hasznát veszi egy liberális oktatásnak. Sikerült neki megtanítanom a keringőt, pisztolyt löni, egy fához kötött madzagot rántva a ravaszon, hogy lefeküdjön halottnak, egy szemét hunyni, és sok más nehéz feladatot végrehajtani. Kitűnően mentek a tanulmányai, és az egészet annyira élvezte, mint bárki más.

A majom egy örök csoda volt Gypsy számára. Ők kibékíthetetlen barátokká váltak hihetetlenül rövid idő alatt, és soha nem voltak kényelmesek egymás nélkül. Herceg Bolond – így keresztelte el egy napon Pepper Whitcombmal, sokkosdására, aki egy darabot harapott ki Pepper orrából – a pajtában élt, és minden este a póni hátára szállt le aludni, ahol általában reggel találtam meg. Amikor kimentem lovagolni, mindig meg kellett kötnöm Fenséges Hercegségét egy erős kötéllel a kerítéshez, ő pedig e közben egész idő alatt fecsegett, mint egy örült.

Egy délután, amikor keresztülrohantam a város zsúfolt részén, észrevettem, hogy az emberek az utcán megálltak, bámultak rám, majd elkezdtek nevetni. Körbefordultam a nyeregben, és ott volt Zany, egy nagy bogáncslevéllel a mancsában, komolyan ücsörögve hátul rajtam a krupiéren, mint egy bíró.

Pár hónap után Zany rejtélyes módon megbetegedett, és meghalt. Akkor sötét gondolat jutott eszembe, és most is visszatér hozzám megkettőzött erővel, hogy Miss Abigail biztosan adott neki néhány kanálnyi borsosköményt. Zany hatalmas körét hagyta hátra gyászoló barátokkal, ha nem is rokonokkal. Gypsy, azt hiszem, sosem épült fel teljesen az ő korai halála okozta sokktól. Jobban ragaszkodott hozzám; és az egyik legügyesebb megnyilvánulása az volt, hogy kiszökött az istállóudvarból, és befutott a Temple Grammar School ajtajáig, ahol a nagyszünetben türelmesen várt rám, előlábain a második lépcsőfokon, és a szalmatincsei kisírtak belőle, mint a felidegesített sündisznó tuskéi.

Nem sikerülne, ha megpróbálnám elmondani neked, mennyire kedves volt nekem a póni. Még a kemény, nem szeretetteljes emberek is ragaszkodnak a gondozásukban lévő lovakhoz; így én, aki sem kemény, sem nem szeretetlen voltam, minden egyes fényes szőrszálát megszerettem a szép kis teremtménynek, amely rajtam múlt a puha szalmás ágyáért és a mindennapi zabadagjáért. Az esti imádságomban sosem felejtettem el Gypsyt megemlíteni a többi családtaggal egyetemben – általában először szólva fel a jogairól.

Ami Gypsyhez kapcsolódik, az ehhez a történethez tartozik; ezért nem kérek bocsánatot, hogy kimentetem az elfelejtésből, és merész módon itt közreadom az első negyedem elején írt rövid esszémet. Ez az én első próbálkozásom egy nehéz művészetben, és talán hiányzik azokban a gondolatokban és stílusban rejlő bájakban, amelyeket csak a legkeményebb gyakorlat után lehet elérni.

Minden szerdai reggel, amikor beléptünk az iskolába, minden diáknak le kellett tennie a dolgozatát Mr. Grimshaw íróasztalára; a téma általában maga Mr. Grimshaw által volt kiválasztva, a hétfő előző hetén. Tanárunk sajátos humorral két díjat alapított, az egyiket a hónap legjobb, a másikat a legrosszabb esszéjéért. Az első díjat penge, ceruzaeszterga vagy valami hasonló, a fiatalok szívét leginkább megdobogtató tárgy képezte; a második díj pedig jogot adott a nyertesnek, hogy egy—két órán keresztül viseljen egyfajta kúp alakú papírsisakot, amelynek elején ez a szerény beismerés volt írva magas betűkkel: ÉN EGY BUTA VAGYOK! A 2. díjat elnyerő versenyző általában nem volt irigyelt személy.

Szívem büszkeségtől dobogott, és várakozástól feszült, amikor aznap reggel letettem az esszémet, szépen összehajtva a mester asztalára. Határozottan visszautasítom, hogy elmondjam, melyik díjat nyertem; de itt van az esszé, hogy magáért beszéljen.

Nem kis szerzői hiúság hozott rá, hogy publikáljam ezt a természetrajz elveszett lapját. Nem azért teszem közszemlére fiataljaink előtt, hogy elismerjék, hanem azért, hogy kritikával éljenek. Minden olvasó vegye elő ceruzáját, és könyörtelenül javítsa ki az esszé helyesírását, nagybetűzését és központosítását. Nem fogok megsérülni attól, hogy az írásom darabokra lesz szedve; bár magasra tartom a terméket, nem az

irodalmi kiválósága miatt, amit őszintén bevallva nem túl erős, hanem azért, mert évekkel ezelőtt írták Gypsy—ról, egy kisfiú által, aki, ha megpróbálom előhívni, számomra olyan, mint az én jelenlegi énem egy csökkent szellem.

Biztos vagyok benne, hogy minden olvasó, aki valaha is tartott háziállatot, madarat vagy állatot, megbocsát nekem e rövid kitérőért.